

xercavins

Revista independent de Verdú • any XIII • octubre de 2013 • núm. 55

Entrevista
Mariona Sanfeliu
Sara Santanegracia

experiència i vocació...

...ells ho saben agrair

973 92 71 98

www.neovets.cat

facebook.es/neovets

c/ Via Lacetània,6
TÀRREGA

Sumari

Editorial	3
Notícies	4
El lector escriu	10
Opinió	15
Actualitat	16
Entrevista	18
Història	21
Creació	26
Art.....	29
Societat	30
Turisme	33
Arqueologia	34
Arquitectura	36
De fa algun temps.....	37
Entreteniments	38

Número 55. Octubre de 2013 · preu 4 €

EDICIÓ:

Associació Cultural Xercavins de Verdú
Plaça de la Verdura, s/n - 25340 Verdú
revistaxercavins@gmail.com

PRESIDENT: Ramon Cardona

DIRECTOR: Ricard Gilabert

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep M. Castelló, Àngels Escolà,
Joan Fornsubirà, Guiu Sanfeliu

PORTADA: Ricard Gilabert

PUBLICITAT: Xercavins

ARXIU FOTOGRAFIA: Xavier Ramell i Ricard Gilabert

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Montse Minguell

MUNTATGE: Joan Mateu (www.zigordisseny.com)

IMPREMTA : Anfigraf

COMPROMÈS AMB L'ÈTICA PERIODÍSTICA
consell de la informació de Catalunya

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

AJUNTAMENT DE VERDÚ

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència

Diputació de Lleida

Els continguts dels escrits que publiquem no són forçosament compartits per l'Associació Cultural Xercavins i només reflecteixen el parer de qui els signa.

Dipòsit legal: L-138-2000

Majoria silenciada

Al darrer editorial ja vam parlar del procés de sobirania que viu Catalunya. En aquella ocasió en parlàvem arran del Concert per la Llibertat i recordàvem que Xercavins havia organitzat l'any 2010 la consulta popular per la independència. Avui segueix tocant parlar de la situació política que vivim. És un tema massa important. Ens hi van massa coses. En el context de crisi i aire viciat que viu l'Estat Espanyol, la societat catalana en la seva major part ha obert de bat a bat la finestra que sembla portar-nos a un estadi nou mai viscut fins ara. Qui no xala amb una perspectiva d'aquestes? Espanya i Catalunya s'han girat l'esquena definitivament. No és una situació que hagi esdevingut de sobte, com un tsunami. És el resultat d'anys i de segles, diríem, de majoria silenciada. En l'aventura espanyola dels darrers tres-cents anys Catalunya no ha acabat de trobar l'encaix per sentir-se còmoda en un Estat que només fa bandera d'una llengua i d'una cultura. L'economia ha anat a remolc de la ideologia i avui dia molts catalans han trencat també amb Espanya per raons monetàries. Vivim en un moment i en punt on ens hem trobat tots: els independentistes de tota la vida, molts dels nous catalans, els federalistes desenganyats, els confederalistes decebuts, els reformistes escarmentats, els qui no havien estat mai independentistes i s'hi han tornat, els qui no saben el que votarien però davant un "sí" o un "no" votarien "sí", la dreta moderna catalana, la societat civil, els del col·lectiu castellano-parlant de *súmate*...

Xercavins ha abanderat una iniciativa més en aquesta línia i en la darrera Festa del Bacus de Verdú va organitzar l'encesa de 2014 espelmes d'una immensa estelada emplaçada a la plaça de Verdú. Es va aprofitar l'activitat del concurs de sardanes de les terres de Lleida per tocar també l'himne de Catalunya i per llegir un manifest de la futura delegació verdunina de l'ANC, Assemblea Nacional de Catalunya. Si us hi fixeu, és la societat civil la que ha fet el pas endavant. Els polítics, de la manera que han pogut, s'han adaptat a aquest nou corrent. La força de tot plegat es va poder veure a la Via Catalana de l'onze de setembre d'aquest any on van participar molts verdunins i verdunines. És un moviment tan encomanadís, festiu i alegre, que fins i tot el moviment unionista espanyol n'ha adoptat l'estil en la darrera concentració del dia de la hispanitat.

Aquests darrers dies s'ha parlat molt de xifres, de qui mobilitza més gent, del poder de la majoria silenciosa que es queda a casa. El veritable perill d'una majoria, però, és quan se l'ha silenciada massa temps. Catalunya en el període més llarg de democràcia i llibertat de la seva història recent ha pogut alçar la veu com no ho havia fet mai. De silenciada ha passat a sorollosa. En aquest debat obert, Xercavins es col·loca de forma nítida i indiscutible al costat del soroll, del soroll en el bon sentit, un soroll que ens ha de portar a poder decidir a quin país volem pertànyer. No creure en això, seria acceptar com a premissa que Espanya és una cosa immutable i eterna pel segle dels segles.

Col·laboradors i col·laboradores

- L'admissió d'articles per al proper número de XERCAVINS (núm. 56) es tancarà el dia 5 de gener de 2014. Passada aquesta data els articles rebuts quedaran per al número següent.
- Només s'admetran originals en arxius word o similars, amb una extensió màxima de 450 paraules.
- És convenient que tots els articles vagin acompanyats d'una fotografia (lliurada fora de l'arxiu de text) i amb una introducció/resum de tres línies.

Publicitat

- La continuïtat de Xercavins depèn en bona mesura de les col·laboracions publicitàries. Si voleu anunciar-vos-hi, truqueu al telèfon 649 38 99 00.

Per a contactar amb la revista o enviar-nos originals utilitzeu el correu electrònic:
revistaxercavins@gmail.com

Verdú al punt

Josep M.
Castelló

Hem tingut la millor collita de cereal dels darrers 10 anys

Així començava una crònica del diari Segre referint-se a la collita de cereals d'aquest any 2013. Ha estat molt bon any en la zona dels secans àrids com és el cas de Verdú. En canvi, en les zones més frescals, com l'espai entre Guissona i Torà, la collita no ha estat tan bona ja que aquesta arriba unes setmanes més tard i els ha faltat aquella pluja final. Al terme de Verdú s'han assolit mínims de 3.500 Kg. per hectàrea (18 sacs per un de sembrat) i màxim de 5.500 Kg. hectàrea (30 sacs per un de sembrat). Es va sortir d'un hivern suau i els mesos de març, abril i maig va ploure molt i amb temperatures suaus que fan que el cereal grani de forma correcta. El mateix ha passat amb la collita del raïm (molt bona qualitat), ametlles i olives. Ja és hora pagesos!

El Quartet Teixidor obre el cycle de concerts al Pati de Cal Prim de Verdú

El dissabte dia 29 de juny a les 10 del vespre es varen inaugurar els concerts al Pati de Cal Prim de Verdú propietat de la família Boleda-Franco, organitzat per l'Associació Cultural Xercavins sota la direcció del professor de música Eduard Boleda. La inauguració va anar a càrrec del Quartet Teixidor, un quartet de corda, format en el si de l'Orquestra Julià Carbonell de les Terres de Lleida. El cycle es compon de 6 concerts amb la participació de Duo 3.4 - viola i contrabaix-, el Duo Julià Casañas i Abel Iglesias

-viola i piano-, el jove pianista Nikolay Krytsov, el concert dels alumnes del curs de viola, i finalitzà el dia 27 de juliol amb el grup Lauzeta, amb el seu espectacle "Memòries d'Irlanda i d'arreu del món". El cycle tenia un complement especial, un maridatge amb el vi de Verdú en què varen participar tots els cellers de la vila. Tot un èxit.

L'estiu a Verdú

Organitzat per l'Ajuntament de Verdú i amb la participació de la monitora Ester Castells i la col·laboració del Centre Esportiu Sant Jordi de Tàrrrega s'han organitzat curssets de natació i també de natació perfeccionament, amb molt d'èxit. Les piscines han estat un espai obert per trobar-se, organitzar sopars a la fresca i compartir la marinada d'estiu. També cada dia de les 9 a la 1 del migdia estava obert l'Espai per als infants. Hem de fer referència a les colònies organitzades per l'Agrupament Escolta Marinada de Verdú a les valls més boniques de Catalunya. Concerts a les Piscines Municipals, Festa de l'Aigua per al jovent i Cinema a la Fresca, Campionat de Futbito, visita al Museu d'Arqueologia col·lecció Ramon Bo-

leda, visita a l'Espai de Ceràmica Casa Felix, l'exposició de ceràmiques de la creadora Maria Picanyol a la Fundació Tekhnikós i sota el patrocini d'aquesta fundació també es va poder gaudir dels concerts de música clàssica. Tot això i més, varen ser les activitats més sucullents, per gaudir d'un bon estiu a Verdú.

Persones que han servit, persones que estimem i ens han deixat

Verdú ha plorat la pèrdua de persones que han servit i estimat la nostra vila i la nostra terra. Des de la mort de la Mercè Arcas "Vimol" membre activa dels Amics de Sant Pere Claver; d'Antònia Clos de ca l'Espadat, al servei de Correus i altres associacions de Verdú; les germanes Vedruna, germana Jovita i germana Assumpció dedicades a l'ensenyament i al taller de confecció; Ferran de Cal Talaveró, un dels referents de l'art contemporani de les comarques de Lleida i un important atractiu cultural per la vila de Verdú; Isidre Tudó Freixes, l'home del bar de la plaça, col·laborador en tots els actes lúdics de la vila, i d'altres que, des de l'anonimat, han deixat petjada de bon fer. Totes aquestes persones han servit i s'han fet estimar, Verdú les recordarà sempre.

Activitats de Cal Talaveró Centre d'Art

El dissabte dia 6 de juliol tingué lloc la inauguració al Centre d'Art Cal Talaveró de l'exposició de l'autora Neus Colet, amb el títol "Espais Oberts", que ret homenatge a Salvador Espriu en l'any dedicat al poeta. Treballs en gravat i escultura inspirats en dos poemes d'Espriu, "Cançó d'Albada" i "Cançó del pas de la tarda". El diumenge dia 7 de juliol es féu

una jornada d'"Iniciació al Qingong" tècnica de salut de la medicina tradicional xinesa que seguirà en diverses jornades. El dissabte dia 31 d'agost Cal Talaveró Centre d'Art ens oferirà l'acció artística del prestigiós pintor Josep Minguell de Tàrrrega dintre del programa Tardor Art amb una mostra d'"Strappo" pintura al fresc al mateix pati de Cal Talaveró seguida d'una exposició d'aquesta tècnica.

Club de Futbol Verdú - Vall del Corb

Després d'un campionat molt regular, el Club de Futbol Verdú-Vall del Corb ha quedat a la mateixa categoria de Tercera Regional enquadrat al Grup XIV i preparat per competir al nou Campionat 2013-14. El final del campionat el varen celebrar amb un sopar de cloenda de temporada 2012-13 al Casal de Verdú. El dissabte dia 31 d'agost va tenir lloc la presentació oficial de l'equip Verdú-Vall del Corb i la celebració del Trofeu Llorenç Tudó, acte d'homenatge i sopar popular. El primer partit el vàrem poder gaudir al camp del Verdú el dia 8 de setembre entre el Club de Futbol Verdú-Vall del Corb i el Club de Futbol Arbeca. Desitgem un campionat coronat d'èxits ja que el futbol també és una manera ben digna de portar el nom de Verdú arreu del nostre país.

Verdú
al Punt

Festa de la Font de Santa Magdalena

Dintre de la commemoració dels 50 anys de la restauració de la Font de Santa Magdalena, els Amics de la Font varen celebrar el tradicional sopar a la fresca el dissabte dia 20 de juliol. La trobada fou molt participativa, i va acabar amb una cantada d'Havaneres amb el duet "Alborada".

Festa Major de Sant Pere Claver

Al començament del mes de setembre, Verdú ret homenatge al seu fill il·lustre Pere Claver, és la Festa Major del nostre sant. Ja des del dia 5 de setembre es feren actes de preparació fins arribar a la gran diada del dia 9. Actes religiosos a les residències i esdeveniments culturals, artístics, sessió de ball amb l'orquestra "New York" i d'esbarjo pels infants, cal destacar el concert del XV Festival d'Orgues de Ponent i del Pirineus que es va inaugurar a l'Església Parroquial de Verdú el dissabte dia 7 de setembre amb el títol de "Fononèsia" amb Mireia Latorre (soprano) Peter Krivda (viola gambista) i Tomoko Matsuoka (organista). La tradicional Processó de les Torxes del diumenge dia 8 fou molt participada i fou atorgat l'honor de ser prior de la festa al senyor Leopold Martí i Vila. El dilluns, dia 9 de setembre, festivitats de sant Pere Claver i amb motiu dels 125 anys de la canonització del sant es féu una magna concelebració eucarística, presidida pel bisbe de Solsona monsenyor Xavier Novell, el pare provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya Lluís Magriñà S.J., el rector de Verdú, mossèn Ramon Roca i més de trenta sacerdots i jesuïtes de Catalunya. El Chor d'homes de la Parròquia sota la direcció del musicòleg Josep M. Salisi amb l'acompanyament d'orgue a càrrec de la professora Cristina Marimón interpretaren fragments de la Missa de Perossi a 4 veus d'home. Finalitzat el retorn de la santa relíquia al Santuari, es féu una ballada de sardanes a la plaça Major amb la Cobla Ciutat de Cervera.

Diada Nacional de Catalunya

La vila de Verdú celebra un dels actes més matiners de la Diada Nacional de Catalunya. Al punt de la mitja nit i amb el Cant de

la Senyera la nostra bandera, la nostra senyera, s'enlaira per damunt dels nostres cants i dels teulats del castell fins arribar al cim de la seva torre d'homenatge que ja albira l'obertura del seu edifici, per poder gaudir del seu art gòtic i majestuós. Previ a l'enlairament de la senyera i el Cant dels Segadors, es féu una ballada de sardanes, un sopar de germanor i la lectura del Manifest de la Diada a càrrec del batlle de la vila, Josep Riera. El dia 11, una bona colla de verdunins varem participar a la Via Catalana per la Independència del nostre país, exhibint la bandera de Verdú, al tram que l'Assemblea Nacional de Catalunya ens va marcar, entre Mont-roig del Camp i l'Hospitalet de l'Infant..

A les 17.14 hores les campanes del campanar de la vila, de les germanes carmelites vedruna i la de sant Pere Claver, varen fer sentir el seu dringar per proclamar la grandesa de Catalunya a la Via Catalana.

Declaracions del Sr. Joan Sambola al diari Ara

A només una hora de Barcelona trobem la comarca de l'Urgell, al bell mig de les terres de Lleida. Els urgellencs, però, asseguren que la mentalitat barcelonina els situa més lluny: "som un territori desconegut". En l'ADN dels urgellencs s'hi percep el sentiment de pertinença a les Terres de Lleida, és la nostra mar-

ca. El canal Segarra – Garrigues és l'obra que canviarà la fisonomia de la comarca. Aquest és el principal objectiu dels agricultors de l'Urgell que ja compten amb el 70% d'adhesions al canal, assegura Joan Sambola, membre de la permanent comarcal d'Unió de Pagesos, "però ens falta la xarxa secundària, que arribi el rec a les explotacions, i no tenim cap data fixada." Hi ha poblacions que ja han fet la concentració parcel·laria, com el cas de Verdú, i n'hi ha que encara no, com és el cas de Tàrraga. Per Sambola, és vital aconseguir una dinamització dels pobles com Verdú. "Necessitem famílies que vulguin explotar petites extensions que portin els fills a l'escola i donin vida al poble." El territori reclama millores en les infraestructures viàries. La C-14, que uneix França amb el port de Tarragona per exemple. (Declaracions extretes del Diari ARA de 22 de setembre de 2013). Les posem a Verdú al Punt perquè les considerem actuals i importants.

Tardoral poètica a la Fundació Tekhnikós

El dissabte 21 de setembre i en el marc de la Fundació Tekhnikós, organitzada per la nostra col·laboradora de Xercavins, professora i escriptora Montserrat Aloy i Roca, es féu una Tardoral Poètica en la qual varen participar, juntament amb la Montserrat Aloy, els escriptors/tores: Joan Abellaneda, Helena Bonals, Jordi Dorca i Joan d'Irlanda. Aquest acte va convocar a un bon nombre de públic amant de la poesia i amics de les famílies.

Verdú obre el Castell després de 16 anys de reformes

El dia 12 d'octubre, coincidint amb la Festa de la Verema i del Vi, podem gaudir de nou del nostre castell, tot admirant les reformes

realitzades, d'una manera especial, l'atri principal, la planta noble i les noves sales i accessos a la segona planta. També han obert, finalment, les dependències del Centre d'Estudi i Interpretació de l'Escola Rural (CEIER). Inicialment, el castell, estarà obert a les visites amb sol·licitud prèvia. Els visitants podran recórrer els antics cellers i la planta noble. L'any que ve, Verdú finalitzarà el seu pla director dissenyat el 1997 per Antoni Martí i Josep Esteve.

Verdú
al Punt

El Museu Col·lecció Manel Mayoral reobre de nou

El dissabte dia 12, amb motiu de la Festa de la Verema i del Vi, l'antic Museu dels Joguets i Autòmats ha tornat a tenir activitat. Segons fons del museu, ha estat una activitat per demostrar que el Museu segueix viu i que s'està treballant en una altra activitat que properament serà presentada en societat. Bona notícia!

Encesa de l'estelada

Coincidint amb la Festa de la Verema i el Vi, el dissabte dia 12 d'octubre, a les 11 del matí, un grup de persones procedents de l'Associació Cultural Xercavins, del Grup Escolta Marinada, Ajuntament de la vila i membres de l'Assemblea Nacional Catalana, realitzaven el projecte dissenyat per Ricard Gilabert i Montse Capdevila, de fer una estelada de foc amb 2014 espelmes. Sobre aquest projecte, es va construir al bell mig de la plaça Major i així és féu. Cap a les vuit del vespre es començava l'encesa de l'estelada fruit dels apadrinaments que moltes persones de Verdú i fora vila havien col·laborat amb la compra del tiquet que els acreditava la seva participació. Prop del recinte de la plaça hi havia l'estan de l'Assemblea Nacional Catalana, amb els suport i ajuda dels militants de l'Assemblea de Tàrrrega, on venien tiquets juntament amb material reivindicatiu d'un nou Estat Català. Prèviament, els comerços i establiments de la vila també varen col·laborar a fer que l'apadrinament de

l'estelada fos el màxim de participatiu possible. L'estelada s'encenia amb una majestat que imposava, la nit era plàcida i no va faltar protecció pel ventijol que pogués apagar l'encesa. L'estelada ja estava encesa! Coincidint amb el 28 Concurs de Colles Sardanistes de Verdú, al so de la Cobla Tàrrrega i amb galop de lluïment entraren a la plaça les colles sardanistes de la Terra Ferma. La plaça era un bullici de gent. En Xavier Ramell, membre de la ANC, pronuncià el manifest de l'encesa ple d'història i reivindicatiu del dret del nostre Poble Català a decidir. També va recordar que, amb motiu de l'encesa de l'estelada, naixia a Verdú, l'Assemblea Local Nacional Catalana. Finalitzades les seves paraules, la Cobla Tàrrrega ens va oferir la interpretació de l'himne Nacional de Catalunya, Els Segadors. El silenci, el respecte i l'emoció envairen els cors dels verdunins i de tots els presents a l'acte. La projecció d'un vídeo de la Via Catalana a les parets dels edificis de la plaça i els petards amb els colors grocs i vermells que il·luminaren el cel de Verdú donà per encesa l'estelada de Verdú amb el títol VERDÚ 2014 any en què el poble català espera ser cridat a les urnes.

Festa de la Verema i el Vi dies 12 i 13 d'octubre de 2013

El dissabte dia 12 d'octubre, a les 9 del matí, començava el primer acte de la XXIV Festa de la Verema i del Vi 2013 amb la recollida de raïms al camp per part de joves i pagesos, un raïm de molt bona qualitat per ser el principal motiu de la festa. A la plaça Major comença l'obertura de la XX Mostra de Vi de Denominació d'Origen. Alhora, començava el muntatge de l'estelada. A la tarda, organitzat per l'Agrupament Escolta Marinada, es va celebrar el Concurs de piar raïms, llançament de ceps, cursa de portadores, aixecament de porró. Els guanyadors d'aquesta competició foren la parella formada per Isidre Badia i Bernat Fornsubirà. Important notícia: el castell de Verdú torna a obrir portes després d'una altra fase de rehabilitació per acollir el Tast de Vins, la Mostra Gastronòmica i visites guiades. Al vespre es féu el 28 Concurs de Colles Sardanistes valedor pel 39è Campionat de la Terra Ferma amb l'acte emotiu de l'encesa de l'estelada i la sardana de Germanor envoltant la plaça Major amb la sardana "Verdú a Sant Pere Claver" de Josep Coll interpretada per la Cobla Tàrrrega i l'estrena d'una sardana de l'estimat compositor Artur Rimbau "Sardanes a Verdú". Tot seguit, la llagonissada i el Concert - Bacus 2013 al Casal de Verdú amb l'actuació de Band the Rock, Mondo Loko, The Targarins i Loop&Duo.

El diumenge dia 13, organitzat per l'Associació de Dones Argila, es féu la XII Trobada de Puntaires amb la participació de prop

de dues-centes puntaires de tot Catalunya. Esmorzar del Veremador, Obertura de la XV Fira d'objectes antics. Seguidament, s'hi inicià l'acte central de la festa amb la Gran Piada, entrada a la plaça dels carros, pagesos, portadores, tractor amb la piadora mòbil i la col·laboració dels Grallers de Rocafort. Pregó de la Festa a càrrec del líder de la CUP i diputat al Parlament de Catalunya David Fernandez. La distinció honorífica de piadora de l'any que es concedí a la Congregació de Hermanitas de los Pobres de San Pedro Claver responsables de la residència d'avis Mare Marcel·lina, recollí la figura acreditativa la superiora sor Margarida Ortiz del Peño. La distinció honorífica de piador de l'any fou concedida a Miquel Farràs Minguell, farmacèutic de Verdú, esportista i col·laborador en totes les activitats de la vila. Durant l'acte protocol·lari, l'alcalde Josep Riera féu una queixa a la Generalitat de Catalunya referent al procediment del Canal Segarra Garrigues i referent als compromisos incomplerts amb el pagesos de Verdú. La Mostra Gastronòmica fou un èxit i bon gust per part dels restauradors que hi varen prendre part. La visita als cellers elaboradors de vi i la visita als cellers particulars de les cases fou molt apreciat per les persones que els visitaren.

La XXIV Festa de la Verema i el Vi de Verdú va finalitzar amb un lluit Ball de Festa a càrrec de l'Orquestra Mediterrània. Altres actes paral·lels s'oferien als visitants, exposicions a Cal Talaveró Centre d'Art, el nou Mayoral Espai d'Art, mostres de treballs realitzats per les residències d'avis Sant Pere Claver i Mare Marcel·lina, espai Cal Prim mostra de dibuixos de Verdú i altres poblacions de la Vall del Corb. El bon temps acompanyà aquests dies i va fer que moltes persones visitessin la nostra vila.

Escombria nova escombria bé

La Núria
de cal
Senyores

pugemalesgolfes.blogspot.com

Les primeres escombres (també anomenades graneres) eren estris de neteja consistents en un feix de branquillons flexibles de palmes, de bruc, de fibres de panís...relligats per un extrem amb un bocí de cordill (més tard filferro), i que s'utilitzaven per a treure la brutícia d'una superfície plana. També existien unes garrafes posades dintre d'una cistella i envoltades de palla; s'hi tirava aigua al damunt i la palla humida proporcionava frescor.

Una eina una mica barroera que no serviria per netejar un pis, però que a pagès era indispensable per escombrar l'era, les quadres, l'entrada de les cases...

Es feia servir, però no era gaire còmode perquè s'havia de treballar ajupit. Per poder fer-ho dret, el manyoc de fibres es va començar a lligar a un mànec de bastó o de canya.

Aquestes escombres tan rudimentàries eren rodones, però l'any 1797 Levy Dickinson, un granger de Massachussets, va fabricar les primeres escombres planes, més eficaces, i fetes de sorgo (una espècie de panís). La seva

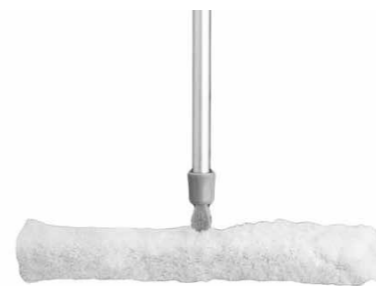
dona va fer-ne propaganda entre els veïns, i pocs anys després ja en fabricaven a centenars, arribant a exportar-les arreu del món.

Actualment, gairebé totes les escombres són planes, i a més de fibres naturals també s'utilitzen altres materials, com per exemple filaments de plàstic.

Un model molt estès és la mopa: una escombria amb un drap a l'extrem, que recull la pols i deixa el terra lluent.

Hi ha escombretes amb el mànec curt, per netejar espais petits, i d'altres amb el mànec molt llarg, per arribar als sostres.

Als anys setanta van aparèixer les escombres mecàniques que, mitjançant un sistema de rodets interns, recollien les engrunes en un dipòsit.

I més tard les escombres elèctriques, que recorden més a un aspirador que a una escombria tradicional.

Les escombres són un estri bàsic del treball domèstic, per això es relacionen amb santes presentades com a mestresses de casa, com Marta de Betània (germana de Llätzer).

Igualment les trobem en històries populars, com els contes infantils *La rateta que escombrava l'escaleta*, *La Ventafocs*, *La Blancaneus*...

Des de temps antics, és tradició associar les bruixes amb l'escombria. Es pensava que la utilitzaven com a mitjà de transport per a enlairar-se i volar.

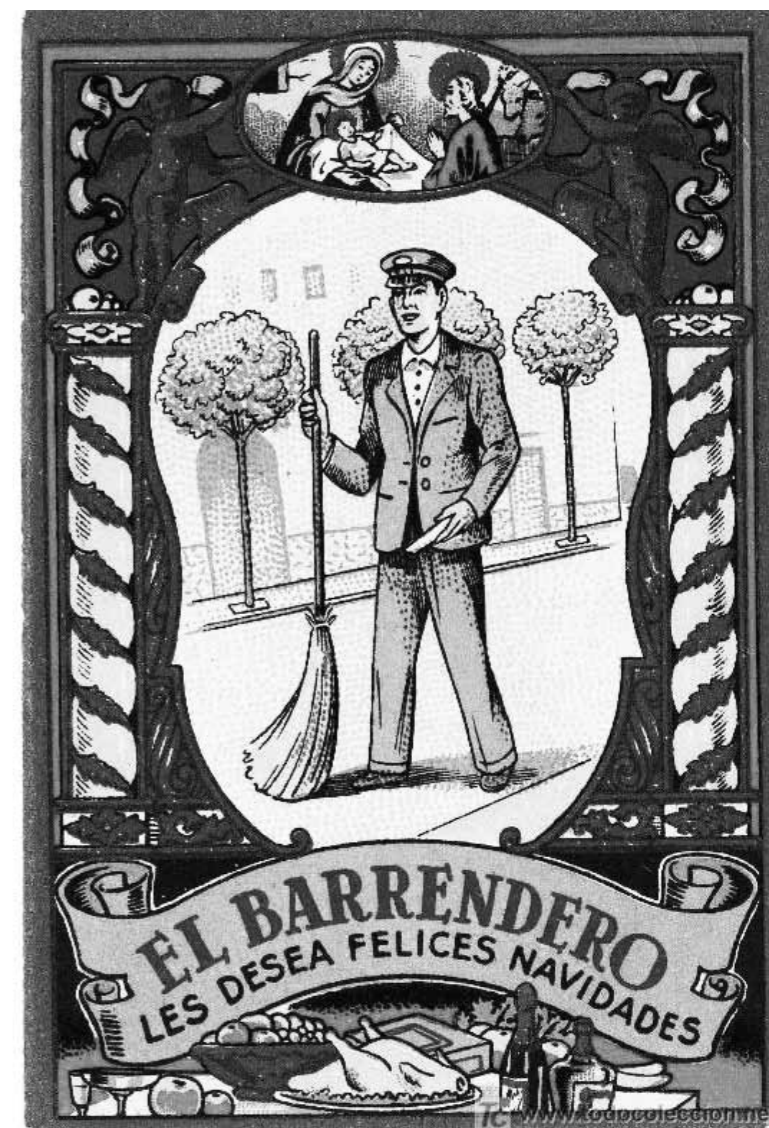
Un altre dels poders màgics que se'ls atribuïen a les escombres era afavorir la fertilitat, i per això les dones que volien quedar-se embarassades en deixaven una sota el llit. Posades al darrere de la porta, es deia que evitaven l'arribada de visites inoportunes.

L'escombriaire era l'encarregat d'escombrar el carrer i replegar-ne la brutícia. Abans eren molt típiques les nadales que tant els escombriaires com altres professionals passaven per felicitar les festes.

Dites:

D'un mànec d'escombria en van sortir una vegada set bales, és el refrany equivalent al castellà "las armas las carga el diablo".

L'un per l'altre, la casa sense escombrar.

Eduard
Boleda

Vestits de cada dia

Legint un dels passats Xercavins hi havia una crítica al Llibre Gràfic de Verdú que, entre moltes altres coses, deia que faltaven fotografies d'una teuleria i també d'un mestre. En aquest punt després de pensar-hi durant uns dies no puc més que estar-hi d'acord. Falten fotografies de gent treballant, falta fotografies de feines i actituds quotidianes, falta fotografies de gent vestida de cada dia. Però no només en aquest llibre, estic segur que falten fotografies d'aquest tipus en tots el àlbums fotogràfics del país. De fet ja ho vàrem dir, segur que falten les millors fotos i que un cop enllestit el llibre potser en sortiran algunes amagades i mig perdudes en algun calaix.

Fa més de 25 anys que em dedico a la docència en diferents escoles i conservatoris i no tinc ni una trista fotografia fent classes amb els meus alumnes. Sí que tinc fotogra-

fies de grup, poques molt poques, tres o quatre, però fent classe cap ni una. Tampoc tinc fotografies dels de casa treballant al tros, dues de comptades, fotografies de la mare preparant un dinar, on després a la sobretaula ens en fem cinquanta, tampoc cap ni una.

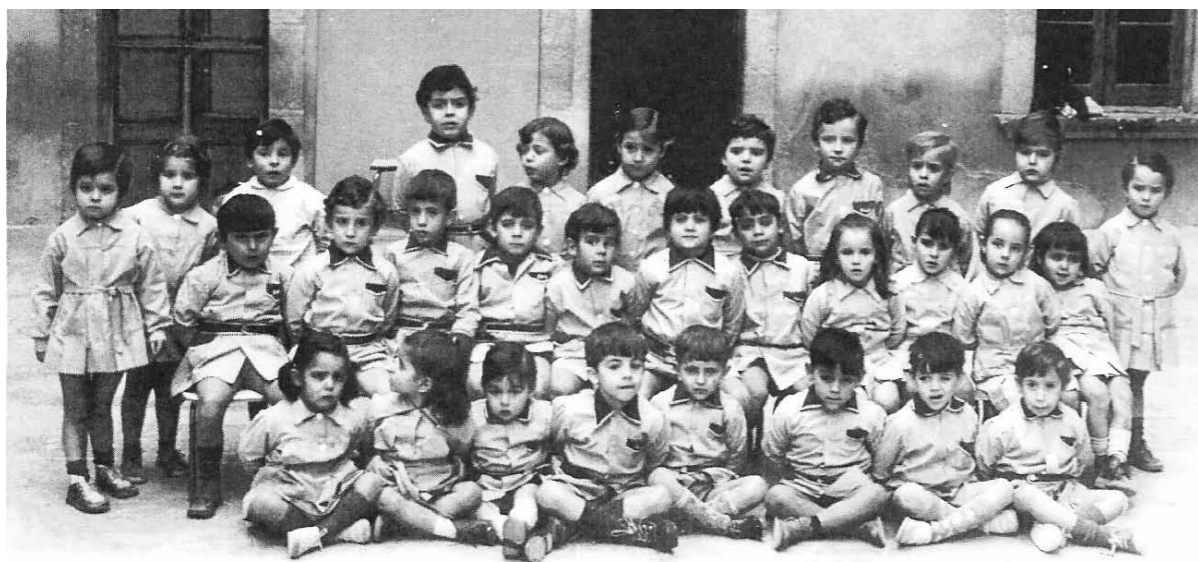
En general no immortalitzem el fet diari, el fet quotidià, aquest és el que tenim cada dia i el tenim més que vist. Fem fotos i volem recordar aquell fet excepcional aquell viatge inoblidable especialment gràcies als records i fotos que hem fet. Però crec que és bo tenir records del viure nostre de cada dia, ja que el que ara és normal potser d'aquí uns anys serà excepcional, o pitjor encara, ja no ho serà.

Per exemple al llibre no hi ha cap foto del baster picant matalassos, no hi cap foto del sastre, ni cap de la lleteria, ni cap...

Tot era tan normal que

no en calia fer de fotos, i ara que ja no ho tenim ens en penedim. Recordo encara els ritmes que feia en Sebastià Guiu quan amb els bastons picava la llana i l'anava transportant d'un munt a l'altre. Feia un ritme de "semicorxeres" i segons quan ho combinava amb un ritme de "tresets". També recordo la barberia de l'Ignasi Roca a cal Cua, que estava guarnida amb papallones a les parets, i d'altres indrets i persones que ja han desaparegut.

És per això, per aquest descuit en la nostra vida del dia a dia que he pensat fer una sèrie d'articles i fotos sobre fets persones i feines actuals perquè en quedi constància i per si d'aquí uns anys hi ha uns bojos que vulguin fer un llibre sobre la vida a Verdú dels primers anys del segle XXI, potser amb una mica de sort serà un petit treball de camp dels últims anys del Verdú en l'estat espanyol i els primers en la independència.

A les monges no només hi anaren nenes també hi anaren nens en edat de pàrvuls. De dalt a baix i d'esquerra a dreta.

Drets: Mercè Riera, Dolors Llobet, Isaac, Ramon Solsona, Núria Segarra, Anna Segarra, Montse Castelló, Miquel Compte, Dolors Alavedra, Mercè Alavedra i Tere Torres.

Asseguts: Antoni Alfonso, Ramon Sambola, Antoni Mallorques, Josep M. Albareda, Josep Estadella, Josep Riera, Antonio Marín, Dolors Pedró, Montse Roca, M. Rosa Serret i Bàrbara Marín.

A terra: Pepita Pubill, Montse Pont, Martí Serret, Ramon Roca, Jordi Torres, Josep Francesc Tàpies, Ramon Huguet i Joan Font

Guiu
Sanfeliu
i Rochet

Carta oberta a Flavià Mateu

Apreciat amic,

He llegit el teu escrit referent al llibre de Verdú i he deduït que has trobat a faltar algunes fotografies d'una determinada època de la nostra història, sobretot del nostre passat més recent. Jo també les he trobades a faltar. El fet és que personalment, junt amb dos joves verdunins, vàrem començar aquesta tasca que va durar gairebé tres anys. Durant aquests tres anys vàrem recollir prop de cinc mil fotografies, moltes d'elles lògicament repetides.

La meva tasca va ser recollir al màxim de fotografies i els dos companys, Ricard Gilabert i Antoni Sanfeliu, van ser els responsables de classificar i d'escanejar totes les fotografies i deixar-les en condicions per a ser reproduïdes, ja que algunes, les més antigues, ens varen arribar en un estat bastant lamentable.

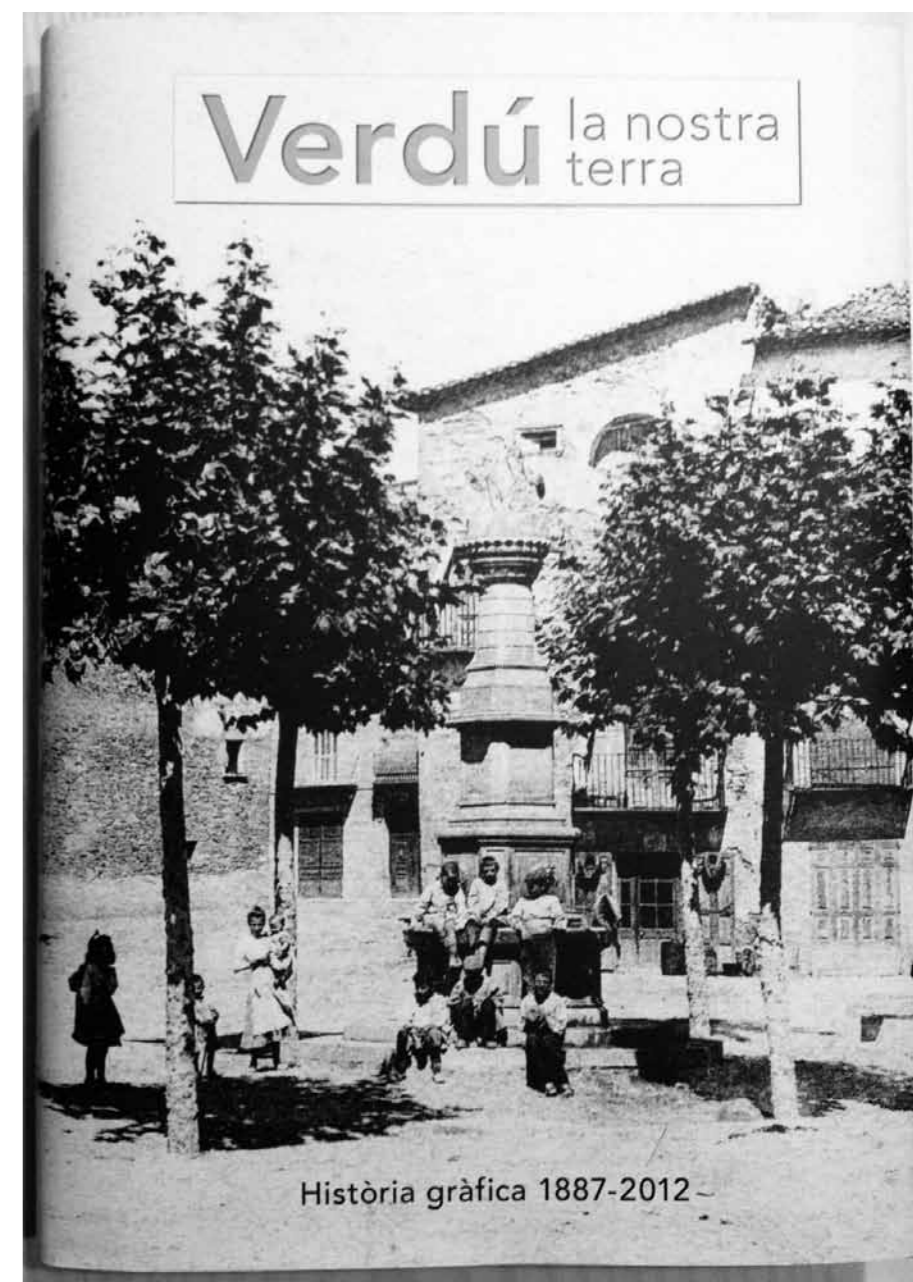
He de dir-te que fotografies de l'època que tu trobes a faltar, escola nacional preguerra i postguerra, regida per mestres i senyorettes, que deixaren molts bons records a més d'una bona ensenyança en el jovent d'aquella època, no ha estat possible trobar-ne gaires. Si n'hi hagués hagut més estic segur que algú o altre ens les hagués deixat, ja que foren molt pocs els verdunins que ens varen negar fotografies.

Fotografies d'oficis, excepte les dels cantirers que en recollírem moltes, de llocs curiosos com molins d'oli, molins fariners, piadores, etc. varen ésser

més escasses i per descomptat de fotografies de la teuleria de cal Rei, que has trobat a faltar, ningú ens en va deixar cap, per tant no trobis estrany que no en surti cap en el llibre.

En els crèdits impresos al final de llibre, podràs veure

la quantitat de verdunins que han deixat les seves fotografies per poder arribar a publicar el llibre Verdú, la nostra terra. Amb tot t'agrairia que si un dia véns a Verdú poguéssim tenir una xerrada, cosa que fa molts anys que no fem.

Imma
Estadella

El groc de llibertat

Mai el groc havia estat un color tan intens i bonic com el groc del dia de la Diada, un groc no més comparable al del camp abans de la recol·lecta, un groc estelat pel blau o vermell, un groc amb sentiment, amb gent jove que somia com vol viure i gent gran que somia com fer marxar el que va viure.

Aquest onze de setembre la meva pell es va tacar d'un sol color, la ment es va fondre en un sol crit, els meus ulls, enmig del groc, van veure mans de nens petits agafats amb els pares, com també vaig poder sentir a dins l'ànima, que alguns avis s'agafaven fort de les mans per cantar Els Segadors i, amb ulls clucs plora-

ven i, amb ulls clucs i punys tancats d'anys d'espera, recordaven que mai havien estat tan a prop de viure la llibertat. "Per què i per qui plores?" -pensava jo.

Cada mà que agafava una mà, cada xxxx metres de braç, cada quilòmetre d'esperança, cada plor d'emoció, a la cadena humana o lluny d'ella, érem la presentació del nostre ser, de la nostra cultura, la nostra llengua, de la nostra història...

Avui, recordant una carretera plena de peus que toquen el cel i un camí ple de gent que feien Via, la Via de bona educació, d'autocars, de Gegants i Caps Grossos, de batukada, dels coneguts de vora província o de companys de feina, ... Avui, recordant la festa que

vaig viure sota un mar esgrogueït però viu, molt viu, m'he somrigut amb orgull a mi mateixa per haver col·laborat a fer història pel meu país. I sí, per si algú ho dubta, us puc ben assegurar que érem una fila amb braços atapeïts, plena de gent esgrogueïda que vam cridar per fer-nos sentir, per fer-nos escoltar, com a poble que som, que parla, que es mou i, amb un sol alè d'esperança, vam obrir les portes de casa nostra, portes que porten als camins, ciutats, fronteres... obertes elles de bat a bat per presentar-nos al món dient-los:

Senyors,

Ens presentem al món amb un objectiu: INDEPENDÈNCIA

Ens presentem al món amb un nom: CATALUNYA

Ens presentem al món amb un sentiment: LLIBERTAT

Ens presentem al món amb el que som: PAÍS

Ens presentem al món: Som un PAÍS que busca la INDEPENDÈNCIA per ser LLIURES, som CATALUNYA!!!

Només em resta felicitar tots els que han fet possible la unió de milers de persones en uns sol dia, en una sola proclamació, en un sol color. Felicitar doncs a tots els organitzadors, voluntaris, mossos d'esquadra, serveis d'urgències... i com no, a tots els catalans que vam tornar a dir:

**PROU,
NOSALTRES
SOM
LLIURES!!!!**

Mario
Cuixart
Vilamajó

Utopia

L'any 1515 l'anglès Tomàs Moro va escriure Utopia, novel·la inspirada en la influència dels descobriments que s'anaven produint en el Nou Món. Per als habitants d'Utopia, una illa imaginària, Moro havia dissenyat un model perfecte de vida i convivència, des de la ramaderia i agricultura, el comerç, l'organització del treball, política i societat, fins a la llibertat i respecte a idearis polítics i de religió.

Aquella societat idíl·lica funcionava amb quatre regles fonamentals com a resum de gran eficàcia i entenedores per tothom, amb oposició als costums de tantes nacions i pobles que estaven elaborant lleis feixugues i complexes, que col·lapsaven els jutjats amb discussions de diferents dimensions, i no s'acabaven mai. (Avui, la realitat ens diu que no han canviat gaire les coses malgrat el pas de tants anys). A Utopia s'havien "suprimit els juristes i advocats", condició segons l'autor per administrar una justícia més ràpida i eficaç, ja que "l'experiència deia que era millor que cadascú defensés el que és seu i exposés directament al jutge els seus arguments". (Ja llavors, la veu de l'experiència havia dit la seva). Tota la càrrega d'aquests processos es feia més lleugera de portar-la evitant perdre's dins el bosc, ja que això posava una vegada més ben palès que el camí més curt entre dos punts és la línia recta, i quant al pas inexorable del temps és una estratègia per tal d'anar interposant obstacles o la desaparició dels testimonis, que es tradueix en desavantatge dels més febles davant dels qui tot ho poden. (Avui, tenim processos que ocupen folis i folis, anys i anys, per acabar en un no res).

Segons el Diccionari de la Real Academia, Utopia és un pla, projecte, doctrina o sistema optimista que sembla irrealitzable en el moment que es planteja. No obstant, aquesta temporalitat de portar-ho a terme que li dona la definició en molts casos esdevé perpetuïtat.

El poder legislatiu per la seva pròpia condició i definició, genera, elabora i modifica lleis en caràcter permanent, creant al mateix una teranyina tan enredada que supera la condició humana. Lleis, codis, preceptes, articles, procediments, articles, reglaments, decrets, normatives, projectes i avant projectes... un desfet de temps. S'atribueix al comte de Romanones, polític destacat del segle XIX, la famosa frase "Us deixo que feu les lleis, i jo em reservo després fer els reglaments", en una clara al·lusió a posar-les (les lleis) a la seva mida i sortir-ne per la tangent. Més endavant un de més xulo s'encarregaria dels impresos auto declaratius, i un altre ja bellugant-se dins aquest núvol informàtic t'acabaria complicant la vida quan declara obligatori (maleïda paraula que va en contra de la mínima expressió de llibertat) la submissió i enviament per mitjans telemàtics.

Aquells que no poden corregir el comportament dels seus ciutadans, sinó suprimint els seus benestars, no saben governar persones lliures. Haurien de prevenir, els actes equivocats de les persones, en lloc de deixar que les facin i llavors castigar-les amb duresa. Això va escriure Tomas Moro en la seva Utopia fa 500 anys, i avui no ens queda cap dubte que en lloc d'avançar hem anat endarrere.

www.copiesmaite.com **Còpies Maite**

La teva copisteria, ara també on-line

C/ Santa Maria, 1 · 25300 Tàrraga · Tel. 973 31 29 81 · Fax: 973 50 14 24

Redacció

Actualitat

Durant aquesta passada Festa de la Verema s'han fet un seguit d'actes al castell que han permès veure l'estat actual de la restauració a tots el visitants. Tot i que encara falta alguna fase en les obres de millora, la gent ha pogut veure i fer-se una idea de com serà el nostre castell un cop finalitzades les obres.

- 1.- Què et sembla la restauració que s'està portant a terme al castell?
- 2.- Què és el que més t'agrada de les obres realitzades?
- 3.- Què és el que menys t'agrada?
- 4.- S'ha cedit una sala, concretament les golfes, al CEIER de la Universitat de Lleida. Es vol llogar el baixos i posar-hi un restaurant, què et sembla i què proposes?

Míriam Arboix Codina *Barcelona*

1.- La primera impressió és que fa molt de goig, és un espai preciós.

2.- M'agrada que es veu el castell acabat, que es pot imaginar com era el castell en el seu moment. És un atractiu molt gran per Verdú.

3.- En un primer moment em va sorprendre la restauració. La intervenció moderna, en un principi, no em va agradar. Encara que entenc que és la línia de restauració que vol diferenciar molt l'actuació que s'hi ha fet.

4.- Està molt bé portar activitat al castell i a Verdú. El restaurant estaria molt bé. A Verdú falta un restaurant.

Anna Capdevila *Verdú*

1.- Em sembla bé, que es pugui visitar és una cosa maca pel poble i s'ha de donar a conèixer.

2.- La sala gòtica amb els finestrals i l'arranjament del pati.

3.- El que menys, que falta un passamà a les escales i la paret de les escales amb aquella mena de graons.

4.- La cessió ho veig bé, el tema del restaurant em sembla que no acabarà de funcionar. S'han obert altres restaurants aquí a Verdú i no han funcionat. Personalment, no m'agradaria un restaurant als baixos del castell.

Víctor Amores *Ponts*

- 1.- La restauració és molt bona. Fantàstica.
- 2.- La sala principal ha quedat magnífica i les golfes també han quedat molt bé.
- 3.- Penso que els lavabos no queden ben situats.
- 4.- Molt bona idea, tot el que sigui per treure profit a les instal·lacions em sembla perfecte, dona vida al poble.

Bea Vidal *Verdú*

1.- Li convenia per donar atractiu turístic a Verdú. L'actuació dels arquitectes la trobo molt correcta.

2.- El que més m'agrada és que sigui un lloc obert a activitats culturals, que sigui polivalent. S'hi podran fer concerts, conferències, exposicions, ...

3.- El terra, el paviment del terra penso que no és adequat per a un lloc públic.

4.- La qüestió del restaurant la trobo bé, sempre que sigui un restaurant de cuina catalana pròpia de la terra i amb productes de proximitat.

Santi Bargués *Verdú*

1.- Molt bé s'ha fet molta cosa. Feia temps que no hi entrava.

2.- En general m'agrada tot. Hi ha serveis a cada planta, que abans no hi eren i hi ha molta llum natural.

3.- Les escales de ferro, són maques però no m'acaben de convèncer.

4.- Aquestes propostes són bones i suposo que n'hi haurà alguna més.

 xercavins

Butlleta de subscripció

Subscriber: preu: 15 €/any. Si s'ha d'enviar la revista fora de Verdú: 20 €/any.
Socis Associació Cultural Xercavins: 10 €/any. Fora de Verdú: 15 €/any.
Quota de soci/a Associació: 5€

Nom i cognoms:

Adreça: Telèfon:

CP: Població:

DNI: Data de naixement:

Entitat Bancària: Núm. compte: ____/____/____/____ (20 dígit)

Signatura: Data:

Entrevista a les noves caps d'agrupament del cau

Àngels Escolà

Des del respecte i la ignorància del moviment escolta m'atreveixo a fer una entrevista a les noves caps de l'agrupament de Verdú. Ho fem a través de Facebook perquè totes tenim una agenda molt apretada. Cal dir que l'esperit explorador i navegant de l'internet s'adiu molt bé amb el perfil de la Sara i la Mariona.

Presentem-les:

MARIONA SANFELIU PONT

Edat: 20 Formació: ESTUDIANT D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Aficions: Sortir amb els amics i amigues i el Cau.

SARA SANTAENGRACIA HUGUET

Edat: 20 Formació: ESTUDIANT D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Aficions: La música i el Cau

1. Per començar només preguntar-vos què vol dir escoltisme? Vindria d'escoltar o d'escortar a algú? Ens ho podríeu explicar.

Escoltisme es el terme amb que és coneix a Catalunya el moviment internacional dels Boy i Girls Scouts. És un moviment d'abast mundial que treballa pel desenvolupament integral dels joves a través de l'educació en el lleure. Va ser fundat l'any 1907 a Anglaterra, per Sir Robert Baden-Powell general d'exèrcit britànic, que posteriorment es va estendre a gran nombre de països. En anglès, Scout significa explorador, explorar; és en això en el que consisteix la vida d'un bon i d'una bona escolta.

2. Aquest moviment és jeràrquic? És masculista?

No, és un moviment on tots som iguals. No hi ha unes persones amb més autoritat o menys que les

altres, encara que és important, com en qualsevol grup, una organització i una distribució correcta dels membres. Cadascú té una funció a dins del grup d'igual importància i amb una responsabilitat concreta.

Masclista? Tot el contrari, és un moviment on una de les prioritats que tenim és la coeducació, és a dir, la igualtat sense diferenciar el sexe. Tant entre els i les caps com entre els infants potenciem la igualtat durant el dia a dia i mitjançant les diferents activitats que duem a terme.

3. Expliqueu alguns dels símbols que caracteritzen el moviment.

El nostre element més identificatiu és el fulard. Qualsevol grup d'escoltes s'identifica amb uns colors concrets al seu fulard que tenen un significat o símbol per ell mateix. Els nostres colors són blau fluix i blau fort. Simbolitzen el blau del cel.

A la Demarcació Nord-Occidental, de la qual formem part (17 agrupaments de les comarques lleidatanes i de la franja), la caracteritza la bandera de Sant Jordi i la Flor de Lliri.

Un altre fet característic de tots els grups escoltes és la promesa. Amb aquesta ens comprometem amb la nostra persona, el país i l'espiritualitat concreta de cadascú.

4. Quina trajectòria té el Cau de Verdú? Quant temps han estat els caps que relleveu i qui són?

Molts anys enrere hi havia hagut un agrupament escolta, el qual no va tenir continuïtat i es va dissoldre. Per sort, al 2007 un grup de joves emprenedors van decidir crear altra vegada aquest agrupament, i el van anomenar com l'antic s'havia anomenat, per conservar-ne l'essència: Marinada.

Dos d'aquests joves emprenedors són la Sònia Vallverdú i el Ri-

card Gilabert, caps del cau de Verdú durant els seus primers 6 anys i els caps d'agrupament que aquest any rellevem. Gràcies a ells i a la feina molt dura que han realitzat obrint i tirant endavant un cau en un poblet petit com és el nostre, ara tots els infants de Verdú i voltants poden gaudir del cau i esperem que així segueixi durant anys i anys.

5. Com ho porteu això de ser les noves caps de l'agrupament de Verdú? Us considereu preparades?

Com ens va dir un dia el Ricard, excap d'agrupament: "L'experiència és molt important però la motivació és el que et fa tirar endavant i adquirir aquesta experiència." De motivació, un fet doncs primordial, no ens en falta, és per aquest motiu que estem tranquil·les ja que l'experiència l'anirem adquirint amb els anys. Part d'aquesta tranquil·litat és gràcies al fet que, tot i que la Sònia i el Ricard deixen el cau, ens han dit i sabem que estan aquí per tot el que ens faci falta, així doncs, quan necessitem d'aquesta experiència que no tenim, anirem a demanar-los ajuda i consell.

D'altra banda, no estem nosaltres dues soles sinó que som tot un equip de caps motivats i amb ganes que això surti bé. Entre tots ho farem possible.

6. Expliqueu 4 objectius de millora o continuïtat que estirareu durant la vostra gestió.

Un dels nostres objectius és veure créixer l'agrupament. És a dir, poder obrir noves branques, com la branca de Castors i Llúdrigues.

També implicar més famílies en el dia a dia del cau. El cau és un moviment on no només participen els infants i els seus caps sinó que engloba les famílies i tot el poble. Per tant, un altre objectiu és donar a conèixer què passa dins el cau, i que aquest agrupament el puguem tirar endavant entre tots.

Ensenyar el millor que sabem el mètode escolta, transmetre'l i fer-lo entendre als nens i nenes.

Participar en moltes activitats del poble com fins ara.

També intentarem motivar als altres per continuar en aquest agrupament i fer-ho de la millor manera possible seguint els exemples que hem tingut.

7. M'han dit que feu magisteri les dues, aplicareu alguns dels vostres coneixements de la facultat a les activitats del cau? O simplement significa que us agrada la mainada i són parcel·les aïllades?

No són parcel·les aïllades, al contrari, en els dos àmbits la finalitat és EDUCAR. Són àmbits diferents i al cau ens centrem en l'educació dels valors, en la convivència i amistat. Tot i això, és normal que estudiant aquesta carrera molts dels coneixements que adquirim els apliquem al cau ja sigui intrínsecament com extrínsecament, ja que, en algunes situacions els coneixements més de caire psicològic ens poden ajudar alhora d'entendre els nens i nenes. Tot i això, des del cau fem diferents formacions i aquestes realment ens formen per superar el dia a dia del cau amb èxit.

8. Us considereu un moviment conservacionista, naturalista, ecologista... o d'altres? Aproveiteu les energies renovables?

El moviment és molt naturalista. El respecte a la natura i al nostre entorn és una de les lleis principals d'un bon escolta. Ens basem en conèixer allò que ens envolta i aprofundir en el nostre entorn i en el context que vivim. A més un dels nostres objectius és "deixar el món millor del que hem trobat". Això consisteix en tenir clar que tot ha d'estar, quan marxem, tal com estava quan vam arribar o si podem, millor.

No utilitzem energies renovables perquè no tenim la possibilitat, però podria ser un objectiu de l'Aggrupament en uns futurs camps, per exemple.

9. Feu pràctiques competitives en les activitats? I vosaltres quin esport practiqueu? És un valor ser el

primer dins del moviment o no?

Durant les activitats realitzades al cau, s'intenta que tothom estigui al mateix nivell en qualsevol cas. És per això que normalment fem diferents jocs on ningú hagi de guanyar o perdre o simplement sentir-se superior que un altre, perquè tant nois com noies tenim les mateixes capacitats i possibilitats i ens ajudem els uns als altres sense haver de crear aquesta competitivitat. Potenciem els jocs col·laboratius en els que s'hagin d'ajudar entre ells i facin "pinya", tot i això trobem interessant dur a terme algun joc competitiu de tant en quant per aprendre a gaudir del joc i valorar si és més important guanyar que passar-m'ho bé.

Nosaltres dos no practiquem cap tipus d'esport en concret, tot i això, podem anar a córrer o caminar amb els amics i amigues del poble per mantenir-nos en forma.

10. Crec que el més interessant són les amistats que es generen dins del moviment. Teniu l'amistat com un valor?

Sense dubte. L'amistat és una de les parts fonamentals, així com la més important. Tot i que tots els nois i noies es coneixen, ja que quasi bé tots som de Verdú, intentem que es coneguin més personalment. Durant el primer trimestre treballam sobretot la fase de coneixença i és a través d'aquest període de tres mesos que descobrim moltes coses un de l'altre i entrellacem amistats. El resultat d'això el podem veure sobretot als campaments, on en una setmana de convivència ens coneixem més profundament i realment podem veure la personalitat de cada un. El sentir-se allunyats de les famílies fa que els nens i nenes busquin en tu allò que els pares els hi donen a casa seva, i és això el que et fa sentir tant bé i ple que tens ganes que, quan s'acaben, sigui l'any següent per repetir-ho.

A part d'enllaçar amistats dins de l'agrupament, juntament amb tots els altres agrupaments de

la nostra demarcació s'organitzen un seguit de sortides que potencien el fer amistats d'altres pobles i el conèixer gent nova.

11. Es lliga molt? (Aquesta pregunta me l'han demanat els nois que volen saber si és una plataforma per arribar a dues noies tan maques.)

Ja ja! Al cau ens hi passem moltes hores i bé,... podria ser un bon lloc per lligar! Coneixem moltes parelles sorgides del cau, tot i això, nosaltres pensem que és un molt bon lloc per trobar amistats de veritat ja que darrere tots els caus i totes les sortides hi ha moltes hores de preparació i de formació en les que es crea un bon ambient de treball, ens coneixem i ens acabem unint molt.

12. Es menja bé? Quan hi ha activitats a la natura es vigila la dieta o només és de supervivència?

Durant les sortides de caps de setmana (una per trimestre) intentem preparar dietes fàcils i ràpides per tal de fer més senzilla la feina de tots, encara que acostumen a ser variades i amb els ingredients necessaris. Però això canvia als campaments. Durant aquests 6 anys anteriors, hem tingut l'Eva Espanyol juntament amb la seva família que ens han cuinat durant una setmana sencera matí, migdia, mitja tarda i nit amb uns menjars boníssims i deliciosos que eren per "llepar-se els dits!". Ha estat una cuinera increïble, que preparava tots els àpats amb detall i dedicació, a més d'equilibrats i saludables. Des d'aquí volem donar-li les gràcies per tota la feina feta durant aquests anys, per la paciència que ha posat amb tots nosaltres durant aquest temps i demanar-li que mai deixi de ser com és.

També voldríem fer una crida a totes aquelles persones interessades en viure l'experiència i disposades a donar-nos un cop de mà durant aquests 6 dies per fer de cuiners.

13. Us preocupa el que podeu fer per suavitzar les injustícies i la crisi a Verdú. Ho feu a través de l'activitat a la natura i els bons records que tindran els xiquets i xiquetes de la vila, però ho teniu en compte?

En tots els projectes que nosaltres duem a terme seguim els passos de la Pedagogia de Projecte (PDP) que consisteix en primer realitzar una pluja d'idees on els nens i nenes proposen diferents projectes i n'escullen un entre tots. Seguidament planifiquem tots junts què necessitem, com i quan el realitzarem. El següent pas és fer-lo i finalment, revisar com ha anat i què canviariem. És a través d'aquest mètode que els infants són participants en tots els projectes i són conscients del motiu i del que comporta.

Per això mateix, quan realitzem una activitat a Verdú són ells els organitzadors i per tant, tenen en compte les necessitats del poble.

14. Per què quan aneu de campanyes no cerqueu instal·lacions existents o l'esperit nòmada de l'associació obliga a muntar les tendes de campanya?

Un bon escolta ha de tenir en compte la importància de la natura, el respecte i conèixer tot allò que l'envolta. Si anéssim a una casa de colònies, per exemple, ja no estaríem enmig de muntanyes, just al costat d'un riu o dormint entre els arbres

i les pedres. És per això que muntem les tendes de campanya per tal d'endinsar-nos completament en aquest món i conèixer mes profundament els avantatges i inconvenients que això suposa. És molt enriquidor aquest ambient i els nens i nenes ho veuen com uns dies diferents i positius per ells.

15. Podeu dir un parell d'eslògans que animi a tothom a col·laborar en el cau de Verdú?

Entre tots podem construir un món millor.

Fem Aeig Marinada, fem Verdú.

Gràcies per la paciència i si voleu dir res més:

Moltes gràcies pel suport de tothom, així com per tot l'equip de caps i els nens i nenes que participen d'aquest agrupament, que cada vegada el farem més gran i intentarem fer-ho el millor possible. També donar les gràcies al Ricard i la Sònia, que ens han ajudat amb tot el que hem necessitat per tal de poder motivar-nos i formar part d'aquest moviment tan enriquidor per cada una de nosaltres.

Una entrevista realitzada a través del Facebook i que em sembla que ens ha ajudat a conèixer millor aquestes noies i el moviment escolta. Esperem que hi hagi moltes persones tan bones que aixequin un país millor. Els més grans en prenem nota.

ADELOB

Noms cognoms i renoms

Qui més qui menys s'ha interessat a conèixer el passat dels seus progenitors i a compondre l'arbre genealògic, com també a esbrinar el perquè del renom de casa seva. A mi particularment sempre m'ha interessat saber els orígens que mogueren en el passat l'aplicació dels mateixos.

Originàriament els cognoms no existien; i sí, els noms de bateig, darrere dels quals s'afegia el renom per diferenciar-los de noms homogenis. I això, a tots els nivells socials, tant dels reis i prínceps com del més humils dels éssers humans. Entre els magnats si el nom era repetitiu, s'hi posava en xifres romanes la numeració pertinent i a més s'hi afegia el renom. Entre els comtes de Barcelona hi havia molts Berenguer que a més del número portaven el renom. Per exemple, a Ramon Berenguer I li deien "El Vell," fills d'aquest eren els germans bessons; un, dit el "Cap d'Estopa" i l'altre el "Fratricida". El rei Jaume I era conegut pel "Conqueridor." Al monarca català que a Verdú ens va concedir la fira, Pere III, se'l coneixia pel del "Punyalet" i també pel "Cerimoniós." etc. Als àrabs també se'ls distingia pels renoms i així aniríem anomenant-ne interminablement. També en els pobles per no crear confusions, eren motejats per llur ofici, com Farré, Moliner, Fuster; Teixidor o pel poble de llur procedència, com podien ser, Solsona, Bellmunt, Cabestany, Martorell etc. Mots que a poc a poc a partir del segle XIV esdevingueren el primer cognom, el qual aniria passant a les successives generacions.

Altrament amb els anys, molts dels noms i cognoms de Verdú, desapareguts temps ha, s'han convertit en renoms, en diré uns quants: Barril, Planuch, Verni, Podall, Creus, Paulina, Galadies, Ramalda, Botet...

D'entre tots els cognoms i renoms que es troben als arxius locals, el més inversemblant i sorprenent per haver-se conservat íntegre amb el cognom i renom des de la meitat del segle XVII fins avui, és el de: **Ramon Bonet d'ofici "Saboner"**.

És extraordinari. Potser no se'n trobaria altre.

A la segona meitat del segle XVII, es troba a un Ramon Bonet d'ofici "saboner" vivint a Verdú al carrer de les "Voltes." Ramon arriba a Verdú jove, solter, i aquí es casa tal com aquí es mostra:

Die 6 de 9bre =(novembre) de 1667]...[Ramon Bonet fadrí saboner fill de Anton Bonet pages y de Gerònima .tots del lloch de Cabestany empero habitants de molt temps en la present vila de Verdú.]...[casant ab Joana Santandreu filla de Antoni Joan y de Catharina. Foren testimonis Jaume Rialp canterer y Joan Creus sabater tots de la present vila.]¹

En aquell temps eren moltes les famílies que alternaven la feina de pagès amb altres oficis complementaris. En el cens de Patiño elaborat l'any 1716 s'hi troba *fideuers, semolers, teixidors*, i també els *cantirers* que dedicaven més temps a la pagesia que a la fabricació de càntrics i sillons. Així mateix els *saboners*. En dit any hi havia dos saboners. Un es deia Jaume Tuxent i l'altre era el que avui ens ocupa, corresponent a cal "Saboner," i, es redactat tal com segueix:

*Magdalena Bonet viuda (de Bonet) te la industria, que en lo temps desocupat a sa hizienda treballa sabó, en cuya industria uns anys ab altres treballa sexanta dies, y en dit temps guañe vuit sous al dia per son treball.*²

Altres Bonet "saboners" figuren en documents més propers a nosaltres, fins a l'època actual.

Saboners, semolers (de sèmola) fideuers, confiters, teulers, sastres, espartenyers, sabaters i tants i tants altres oficis que ja són història, han quedat desplaçats per major comoditat nostra amb els avenços de la tècnica actual, dels que a Verdú, sols ens queden pel record, els renoms de: "Espardenyer" "Cisteller" "Arreuer" "Calderer" "Vidrier" "Baster" etc. etc...

¹ Arxiu Parroquial Verdú. 1r. Llibre de casaments 1595 - 1674

² Arxiu Històric de Lleida. Fons 19 "Repertiment Personal de Oficis y industries dels Particulars de la Vila de Verdú."

Ramon
Boleda
Cases

Una singular Festa Major d'hivern

Les festes majors, en el nostre temps, eren les festes més esperades, sobretot pel jovent. És evident que tant els nois com les noies esperàvem aquests dies per relacionar-nos a gratient, amanides per la predisposició que de manera inconscient anàvem alimentant amb comentaris preliminars de si podríem o no ballar de "compromís". Ballar de "compromís" era el sùmmum, com una avantsala del festeig.

L'estrena dels vestits. Oh! Els vestits. La il·lusió d'estrenar els vestits. Les noies amb més intensitat. El que elles havien confeccionat en els cosidors dies i dies, tot acariciant amb el pensament el somni o desig d'enlluernar, d'atreure a aquell desitjat o el foraster que hi vindria .

També els grans l'esperaven malgrat l'enrenou que donava a les mestresses. Les cases s'omplien de gent amb la reunió dels germans i fills absents. La festa major era, amb tota propietat, la festa esperada per tothom.

La taula era una reunió per excel·lència i em consta que en els pobles més petits rivalitzaven qui reunia més hostes al seu entorn.

A Verdú la Festa Major d'hivern la dediquem a homenatjar els patrons, sant Flavià i el sant Crist. Pel fet d'escaure's en temps de fred, era més íntima, menys espectacular, més reclosa però no menys esperada. Un fet extraordinàriament molt singular és aquesta història, protagonista de les dites festes del gener de 1947.

Heus aquí que aquell any va començar a nevar el dia de sant Anton (17 de gener) amb tanta intensitat que temíem que es reiterés la nevada de l'any 1944, d'un gruix d'1,45 metres. Aquesta vegada no fou tan esgarrifosa, però Déu n'hi do! Segons la crònica d'aquell

temps la neu acumulada arribà als 0,75 metres, fent grans estralls a les línies elèctriques, deixant la vila a les fosques durant molts dies.

La neu no es fonia ni poc ni gens, per les gelades que sobrevingueren després, i tot feia preveure que la Festa Major se n'anava en orris. Adéu il·lusions, adéu futbol, adéu al teatre, adéu a les sardanes i al ball. Les comunicacions quedaren obstruïdes; ni llum, ni trens ni camions tot restà incomunicat a excepció de les línies telefòniques.

Dos o tres dies abans – no ho recordo bé – esdevingué una bonança i a lluir bon sol, i la neu començà a fondre's; tant que, pels carrerons oberts amb les pales, corrien rius d'aigua fins al turmell. Aleshores arribà la notícia que a l'estació de Tàrrrega hi havia arribat algun tren, i un bri d'esperança obria esclatxes d'optimisme.

La Societat Coral i Recreativa de l'Harmonia cuitava de tota la organització corresponent als concerts, balls, sardanes i teatre, de la qual

era president en Joan Alavedra de cal Groc. Aquell any, tenien contractada l'orquestra-cobla La Principal de la Bisbal i per telèfon connectà amb el seu director, el qual garantí que podia arribar en tren fins a l'estació de Tàrrrega a la vigília del dia 27.

Ara, la dificultat radicava en vèncer el trajecte de Tàrrrega a Verdú, que cap vehicle s'havia atrevit a solcar-lo. Això m'ho contava el Joan, en una conversa vers l'any 2000 per arxivar aquest fet.

Em deia: "Vaig comunicar-me amb Briançó, que jo sabia que, de tots els camions

Noies davant la font nevada: La nena M. Carme Puig, Mercè Boleda, Josefina Solé, Maria Serret, Maria Castelló i Maria Jordana. (Fotos Arxiu Boleda)

de Tàrrrega, era el que tenia els eixos o fusellatge més alt, donant més possibilitats al projecte. Passades unes hores –seguí dient-me– per telèfon va preguntar-me qui responia de la despesa, l'Ajuntament o la Societat. L'home va quedar tranquil i accedí quan li vaig dir que era jo qui com a president me'n feia càrrec."

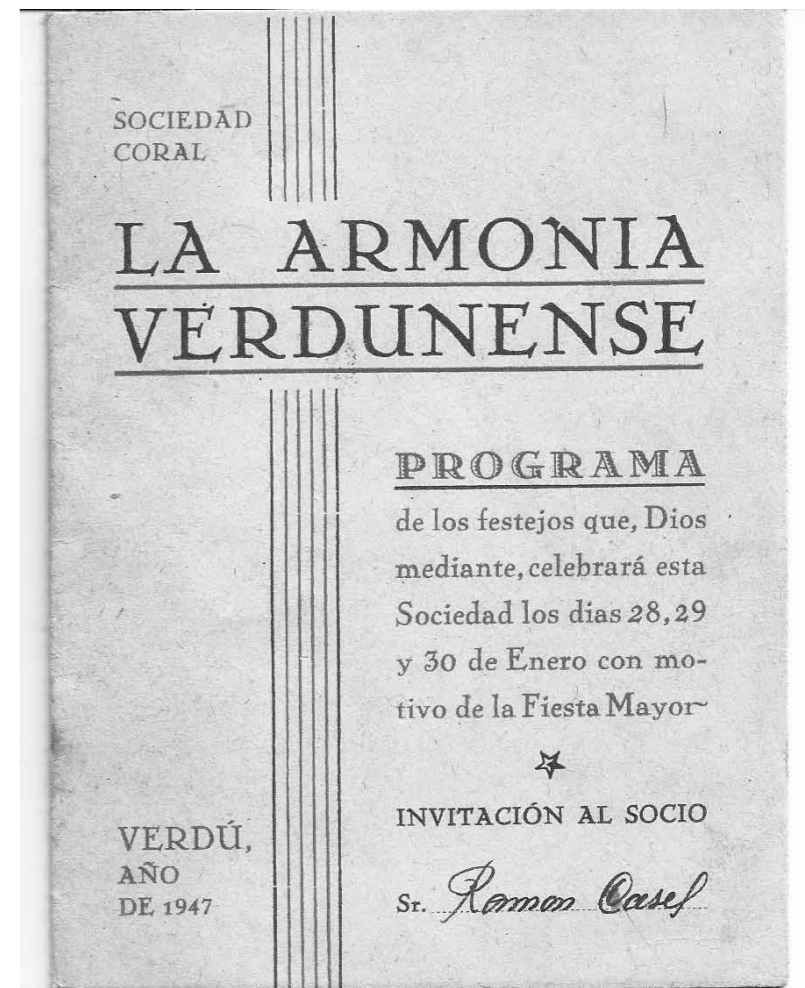
I ja tenim el camió al peu de les escales de l'estació, amb el components de la cobla i tot l'instrumental i en Briançó, amb atreviment, fent via pel Pati camí de Verdú, a poc a poc i amb totes les precaucions, davant l'expectació dels targarins. Però en ser a la costa de la "Cassilla" no hi hagué manera de tirar endavant. Pel fet de ser obagosa la neu restava gelada i de més altura i tots els esforços foren inútils. El camió al peu de la pujada, ni endavant ni endarrere. Un obstacle insalvable que Briançó comunicà a Joan Alavedra

Avisats els de Verdú, no s'ho pensaren dues vegades, i decididament un grup de 25 o 30 xicots d'aquells que afortunadament hi ha als pobles disposats a posar-hi el coll, feren via a peu per damunt la neu amb les pales al coll, fins a trobar el camió, obrint pas al davant i empenyent-lo tots pel darrera.

Amb tot això, el temps anava passant i la nit se'ls tirava a sobre. Quan hagueren vençut la pujada ja era de nit. El camió prosseguí l'empresa per la pròpia automoció, fins a quedar encallat novament, al peu de la pujada del "Tossal Rodó" agreujada per la foscor de la nit.

Des del poble un nombrós grup de gent, -entre els quals recordo hi era jo- posats dalt la costa del Rei, amb ànsia, vèiem els llums del camió i el trescar del grup per obrir-li pas, i en la quietud de la nit, ens arribaven els crits d'ànim dels joves empenyent el vehicle fins arribar a l'esgotament.

Com a herois i amb alegria foren rebuts a la vila i per més bona sort aquell vespre vingué la llum a les cases, però no a la població; i a la nit era bonic veure vianants pel carrerons amb corrues arrengrerades de llumenetes, anant i al sortint del ball, tot xapotejant els rierols amb les katusques (nom emprat en aquell temps al calçat per protegir-se del fang i de la humitat) que es canviaven a dins la sala o a l'entrada de cal Baneret, per altre calçat més convencional

El programa d'aquell any.

Noies endiumenjades a la sortida de les sardanes: Maria Serret, Mercè Boleda, (al darrere) Lluís Boleda Mauri, Lola Serret, Aurora Boleda, Lola Rius, Mercè Esqué, Dolors Serra, Ramona Esqué, la nena M. Carme Puig (de Palou), Antònia Clos, Pepita Esqué, Carme Guim, Carme Estadella, Maria Jordana, Josefina Solé i Maria Castelló (secretària).

Va ser aquella Festa Major molt íntima, molt reeixida i participada per la població, com un voler-se trobar amb la gent, com un desfogament pels dies d'obligada clausura, tant els actes religiosos com els profans; aquests darrers concentrats dins la recordada sala de Cal Gabarró, més familiar per l'absència de forasters. Excepcionalment hi fou present el cosí Lluís Boleda Mauri vingut des de Barcelona.

L'orquestra s'identificà amb la població, cobrint amb el concert i ball l'espectacle teatral que havia de presentar la companyia de Luis Calvo amb l'obra "Las Delicias del Hogar" i compartint amb el veïnat els contratemps resultants, lliurant-se al veïnatge, posant entusiasme en els concerts, sardanes i més en el ball, allargant la festa dos o tres dies més amb sessions de ball cada tarda. I encara, el més singular de tot, i fins diria emotiu, va ser la delicadesa per part de l'orquestra dedicant un ball extra, als abnegats xicots protagonistes d'excepció d'aquella festa major, que el ballaren, rubricat d'aplaudiments de tota la sala.

P.D. Aquest escrit amb poques variacions fou publicat a Nova Tàrraga el 24 de març de l'any 2000. En ell, donava les gràcies al Joan del

Groc i al Joan del Bonico per la informació que em facilitaren d'aquest fet que ja és història. Ara, he parlat amb els testimonis presents a la gesta, el Ton del Comediant i el Pep de cal Teto, consignant-me més detalls personals com també ampliant la llista dels voluntaris que, de saber-los tots, haurien de figurar en aquestes pàgines, com un record i exemple a seguir.

Vista de la plaça des de la part baixa.

Guiu Sanfeliu i Rochet

Relació entre els verdunins i el món gitano

No se sap amb certesa quan varen arribar al nostre país els primers grup de gitanos nòmades, provinents de la llunyana Índia, segons conta la història. Però sembla que sobre l'any 1440 ja eren coneguts pràcticament per tot Europa.

El seu sistema de supervivència era fer treball de reparació de tota mena d'estrils domèstics, calderes, eines de tall i sobretot la compravenda d'animals de peu rodó, cavalls, mules i ases, també per part de les seves dones la confecció de coves, cistells i panistes de vímet etc. Per tant, des dels seus primers temps ja devien freqüentar les fires de bèstia del nostre país i per descomptat la de Verdú, ja que aquesta havia estat autoritzada l'any 1378, bastants anys abans de la seva arribada al nostre país

Aquest contacte continu, durant pràcticament tota la nostra història amb el món gi-

tano, creà una mena de tolerància envers ells. Amb el temps algunes famílies s'establiren a la nostra vila, fet que ha continuat fins als nostres dies.

Tota aquesta relació ha provocat que moltes paraules d'origen gitano encara siguin vigents en el vocabulari dels que tenim una certa edat. És possible que bona part dels verdunins més joves i dels nouvinguts, establerts a la nostra vila, que no han conegut les fires, posin en dubte aquesta afirmació.

Llegint una petita i antiga gramàtica -diccionari de la llengua gitana- he trobat una relació de paraules d'aquest idioma que encara són, més ben dit eren, d'ús corrent en la parla del nostre poble.

Relació de les paraules més conegudes i utilitzades fins no fa massa temps :

Andoba- aquell

Busnó- no gitano

Bolixe- garito

Caximán- botiga petita

Calés- diners

Camelar- enamorar

Canguelo- tenir por

Currar- treballar

Xamullar- parlar malament de...

Xaval- un noi

Xorar- robar

Xivar- dir un secret

Gaxi- noia jove

Gachó- noi jove

Garlar- parlar

Guillar- marxar ràpid

Jalar- menjar

Jil- fer fred

Nasti- no es pot

Mancar- faltar

Nanai- res de re

Nastis- res de res

Mangar- pidolar

Manró- pa

Majara- estúpid

Mi Menda- jo mateix

Parné- diners

Pirar- escapar ràpid

Poquinar- pagar

Paio- un individu

Algunes d'aquestes paraules encara són d'ús corrent entre els verdunins de certa edat, que varen conèixer les fires i el seu record encara el tenim molt present. Als més joves, que no les han conegut, aquests mots els semblaran una cosa dels vell, però algunes paraules han quedat incloses per sempre en la nostra parla habitual, sense saber que el seu origen és el caló, la llengua de la raça gitana. Qui no ha sentit o dit mai les paraules calés (diners), camelar (conquistar), currar (treballar), xaval (noi), xivar (dir un secret) jalar(menjar), jil(fred), mangar (pidolar), pirar (escapar ràpid)... Possiblement encara en trobaríem d'altres, però aquestes són suficients per justificar aquest escrit

Històries de l'home (2)

Eduard Ribera
<http://ribera.blog.cat>

Conversa amb l'home

No sap com dir-li que ha deixat d'estimar-lo. Mentre espera que acabi de munyir les vaques prepara una mica de sopar: quatre llesques de pa amb tomata i unes truites a la francesa. Omple el porró amb cervesa i gasosa. Ell entra amb la part de dalt de la granota lligada a la cintura i va directe al lavabo a rentar-se. En passar pel seu darrere li toca el cul. Després seu a taula i alça el porró. Li agrada beure fent xerricar les dents. «Avui he vist la Margarida, la que treballa a l'agència de viatges. Diu que s'ha divorciat i que se'n va a viure a París», fa ella. «Avui dia la gent se

separa per qualsevol cosa, no trobes?», diu ell amb la boca plena. A continuació agafa el comandament i engega el televisor per veure el futbol. Ella encara no ha començat a menjar. Recull el plat, els coberts i el tovalló. «Avui no soparé, no tinc gens de gana i estic cansada; em sembla que me n'aniré a dormir.» Ell assenteix sense deixar de mirar la pantalla. «N'estic cansada, molt cansada.», afegeix ella. «Molt bé, nena; que descansis», diu ell amb l'atenció centrada en el partit.

L'home pronosticat

Malgrat estar prenyada —o precisament per aquest motiu— ell la va deixar: no se sentia amb forces per fer de pare. No va arribar a conèixer el petit Damià. La seva mare, el va criar tota sola, amb molt esforç i amb el concurs eventual d'una veïna. No va ser fàcil, però el Damià no va trobar a faltar mai un pare que ell tenia per mort. Va estudiar a la universitat i després va trobar una bona feina a la gran ciutat. El Damià es va casar, però no vol tenir fills. Malgrat això, la seva dona s'ha quedat prenyada i quan ell ho ha sabut l'ha deixat: no se sent amb forces per fer de pare, etcètera.

Estimada esposa

Núria Boleda Azorín

Amor meu:

Sempre t'he estimat molt. Ho saps.
T'he estimat tot jo, amb tot el meu ésser, tot sencer.
Formes part de tots els meus records, de tota una vida.
El meu cor t'ha estimat.
La meva ànima, la meva ment, els meus ulls t'han estimat.
T'han estimat els meus dits i tot el meu cos. Tot jo era teu.
No puc dir que ja no t'estimi, perquè això no pot canviar.
Però ara... ara tot és diferent.

Ja no ets aquella noieta enamorada amb els rínxols volant al vent mentre corriem divertits platja avall i l'aigua freda et feia xisclar.
Ja no ets aquella jove amb el nostre fill al ventre, amb aquella panxa plena de futur.
Ni tampoc ets ja la mare pacient que sumava cigrons a la taula de la cuina mentre el xiquet apuntava números en una llibreta, agafant el llapis més fort del compte.

T'he vist patir pel fill quan va tenir els primers mals d'amor, quan havia d'escollir en els estudis, quan va marxar de casa, preparat per començar el seu propi camí.
Li anirà bé, ho sé.

Has estat una excel·lent mare, una companya i una amiga, a més de la meva amant incondicional. Hem superat junts molts moments durs, hem aixecat una família, hem fet de cada dia una aventura.

Imatges teves omplen la meva memòria. He sigut un home feliç al teu costat.
T'he estimat molt.
Sempre.

T'he vist riure sovint.
Ets una dona alegre, plena de vida.
Però també t'he vist plorar.
Les teves llàgrimes m'han fet sempre molt de mal, les sentia com si fossin meves.
No suportó el teu dolor.

Per això ara vull que miris endavant i no pensis en mi.
Els nostres camins es separen, però necessito que siguis feliç.
Que surtis, que cantis, que juguis amb els néts que vindran.
Vull que siguis feliç, estimada meva.
Perquè encara tens un futur.
Perquè encara que em trobis a faltar, has de sortir-te'n.
Perquè la vida és bonica, és un regal.
Perquè tu segueixes viva, amor meu... viva.

Encara que hagi compartit la meva malaltia fent-la teva, animant-me quan no podia més, encara que els últims moments hagi sofert el patiment en la teva pròpia pell... l'únic dels dos que ha mort sóc jo.

Tu...
...tu no.

ITACA

Hi ha una illa petita, de tan sols 23 km. de llarg, amagada en un mar Jònic blau i transparent.

És el cim d'una muntanya emergent del fons d'aquest mar. Seca, aspra i pedregosa, però, rica en mel, pins, xiprers i oliveres...

D'ençà que Homer escrigué els dotze mil versos de l'Odissea, aquest tros de terra i roca, va convertir-se en llegenda.

Llar d'Ulisses, després de la llarga guerra de Troia. Fou repòs del guerrer, cosit de mil ferides, derrotes i victòries.

Eren els fills d'una illa mare, que, durant molts anys, els ha enviat lluny, a cercar millor vida, mar endins...

Un mar vell, del qual escriu Homer: **"Quan el remous amb els remes, el seu blau cristal·lí, es torna blanc canós..."**

Una illa que, com diu el poema de Kavafis: **"No té res més per oferir-te" i "Si la trobes pobra, no t'haurà enganyat..."**

Mirall de pobles, plens de raó, que necessiten l'impuls d'una valenta i sacrificada Pàtria, per empenyer-los cap a un destí millor.

Viatjant a través d'una mar imprevisible i desconeguda, és on trobaran la saviesa adient per defensar qui són i d'on vénen. Els farà tan forts que, potser un dia, canviaran la història. Aconseguiran el lloc

que els pertoca, per justícia i per haver-lo guanyat amb la intel·ligència i la raó adquirida sota la seguretat i experiència d'experts mariners.

Som un país petit, però, savi, tenaç i just. També, dins la nostra petitesa; els grans defectes... Qui posseeix la perfecció absoluta?...

Ens mou l'impuls i l'anhel a ser lliures com el vent que empeny les veles del nostre vaixell.

És, doncs, per això, que la nostra llunyana illa, és el motiu que ens encoratja i ens dóna la força necessària als nostres braços per remar sempre endavant, cercant el nostre destí.

Dins el nostre ADN portem imprès al cor, l'itinerari de ruta per aquest

mar blau, que ens ajudarà a trobar-lo.

La nostra petita illa ha estat sempre el nostre punt d'inici de viatge...

També, l'empenta que ens ha fet valents i savis, per començar a caminar i enfrontar-nos amb els vents i les tempestes, entrebancs necessaris per aconseguir els somnis.

Esperarem pacients, el dia que puguem tornar, com Ulisses, a reposar-hi.

Retornar a la nostra illa mare, a donar les gràcies i agrair, de tot cor, el seu sacrifici i els seus savis consells, quan s'acabi aquest meravellós viatge que ens va regalar...

BAR-RESTAURANT La Graella

Local climatitzat

Cuina casolana · Tapes variades

Pl. Major, 18 - Tel. 973 34 70 93 - 25340 VERDÚ (Lleida)

Qualitat de vida tardoral

Montserrat Aloy i Roca
http://cantireta.blogspot.com

Un poema de comiat. I un altre d'amor. De vegades en això consisteix la vida: en estimar, viure, tenir un fill, viure, estimar. I si queda temps, escriure. Per deixar petja, escriure. Que ens puguin llegir després, i entendre'ns, si quedaven dubtes. I així, no enyorar-los tant.

La diferència entre una criatura i un poema

(*"The Difference between a Child and a Poem"*),
de Michael Blumenthal.

Si estàs aterrit per la pròpia mort
i vols escapar-ne,
és possible que vulguis escriure un poema,
per tal que el poema dugui el teu nom
fins a l'eternitat, el poema
esdevingui immortal, més enllà de la carn
i la moda, sigui llegit
d'aquí a mil anys per algú
amb tanta por a la mort com tu,
en un camp fosc, de nit,
quan t'hagin decebut en l'amor, un altre cop,
i no hi hagi il·lusió amb què escapar de
la força interior de la pròpia carn
contra els marges cada cop més estrets de l'esperit.

Però si has acceptat la teva mort,
si has pessigat cada dia la carn que ho corrobora,
i has passat pel davant d'infinides làpides
amb el teu nom gravat, si saps de segur
que algun dia, un cop, arribarà el dia
en què et miraràs al mirall per buscar el teu esguard
i només trobaràs silenci, llavors
potser vulguis engendrar una criatura,
vulguis empènyer
els petits oracles de carn endavant
cap a una història finita, només, però allargant-se,
vulguis llençar la teva llavor al vent
com ho faria la calèndula o el fruit de la passió, i veure
com una flor fresca neix en lloc teu, com la teva cara
n'esdevé una altra, poc a poc, i els teus ulls
llisquen per les galtes, front amunt
cap al teu futur silenci, predictable.

I, llavors, quan hagi acabat amb tot això,
potser vulguis escriure un poema.

NIHIL EST QUI NIHIL AMAT.

Res val qui res (o ningú) estima. Plaute, *El persa*.

En tinc prou així

(*"Me basta así"*), de Ángel González

Si jo fos Déu
i en tingués el secret
faria
algú igual que tu;
el tastaria
(com ho fan a la fleca
quan tasten el pa, o sigui:
amb la boca),
i si el gust fos
igual que el teu, és a dir
la teva flaire exacta, i la manera
de somriure,
i de servir silenci,
i d'estrebar-me la mà amb fermesa,
i de besar-nos sense fer-nos mal
- d'això n'estic segur: hi poso
tanta cura quan et beso;
llavors,
si jo fos Déu,
podria repetir-te sense fi,
sempre igual i sempre diferent,
sense cansar-me del joc idèntic,
ni menystenir, tampoc, la que fores
per la que esdevindries d'ací a no res;
ja no sé si m'explico, però vull
aclarir que si jo fos
Déu, faria
el possible per ser Ángel González
per a estimar-te tal i com t'estimo,
per esperar amb calma
que et creguis tu mateixa cada dia,
que sorprenguis tots els matins
la llum sorgida de nou amb la teva
pròpia llum, i retiris
la cortina impalpable que separa
el son de la vida,
i em ressuscitis amb la paraula,
Llàtzer alegre,
jo,
moll encara
d'ombres i pesa,
sorpresa i absort
en la contemplació de tot allò
que, en aliança amb mi mateix,
recuperes i salves, mous, deixes
abandonat quan -llavors- calles...
(Escolto el teu silenci.
Sento
constel·lacions: existeixes.
Crec en tu.
Ets.
En tinc prou.)

Laura
Zubiaur

L'ARTicle de Cal Talaveró

Després de la Festa de la Verema, la tardor està exultant, grocs, marrons, verds i ocres pinten els paisatges. És temps de madurar, la natura es neteja eliminant excessos de l'estiu, ens preparem per l'hivern.

A Cal Talaveró seguim el curs de la natura i continuem oferint-vos magnífiques exposicions que podeu visitar.

Per primera vegada s'exposen les obres de **JOSEP MINGUELL**, fruit de la investigació realitzada sobre la tècnica anomenada **STRAPPO** (extracció). Nom amb què també titula la mostra que podeu visitar a Verdú fins el 26 d'octubre.

"Strappo" és la tècnica d'arrancar del mur una pintura al fresc per tal de traspassar-la a un nou suport. Es tracta d'una antiga tècnica que s'utilitzava per treure el fresc del seu lloc originari, en el millor dels casos per preservar-ho de condicions adverses o, en altres, per motius tan frívols com el desig possessiu d'un potentat. Actualment s'està perdent el seu ús per la natural tendència a deixar els frescos en el seu lloc originari.

Minguell l'estudia amb la intenció d'experimentar nous resultats creatius en art contemporani, aprofitant les

especials característiques amb les quals s'enriqueix la pintura a través d'aquest procés. Ha fet possible que puguem portar-nos a casa "frescos transportables" que conserven la lluminositat, calidesa, força i espectacularitat dels grans murals.

A Cal Talaveró no tan sols trobareu treballs realitzats amb una tècnica peculiar sinó també obres carregades de concepte i narrativa. Com si es tractés de fragments d'un mural gegant en el qual l'artista plasma les seves sensacions de l'època que estem vivint. Paisatges isolats, estàtues fragmentades, pedres... que simbolitzen restes d'un temps caduc que hauria de portar-nos al naixement d'una nova era.

A l'estiu vàreu poder gaudir de l'acció artística oberta al públic on Minguell va fer dues actuacions al pati de Cal Talaveró: la primera, el dissabte 31 d'agost, en la qual va pintar en directe un fresc i la segona, el dissabte 14 de setembre, en la qual va practicar el seu arrencament per ser traspassat al suport mòbil.

Aquesta acció artística s'enregistra en vídeo per configurar un document que mostri el procés necessari per crear una obra contemporània amb la tècnica de l'"Strappo" que podrà veure's el 5 d'octubre a les 6 del vespre.

La proposta ha estat seleccionada per participar en el projecte **Tardor Art 2013 - PROGRAMA'T**, organitzat per les associacions de Galeries d'Art de Catalunya i l'ICEC (Institut Català

d'Empreses Culturals) de la Generalitat.

Del 9 de novembre al 21 de desembre JORDI TRAPERHO exposa **EL CANT I EL CRIT DE LA TERRA**. En la seva primera exposició individual a Verdú, Traperho ens presenta unes obres de gran riquesa visual, plenes d'elements simbòlics, abstractes i geomètrics o d'altres més figuratius com cases, arbres, humans...

Com el títol ens indica estan basades en la natura, en la vida. Són les dues cares de la moneda, res és únic i immutable. Per una banda expressen la visió idealitzada, poètica i esperançadora en "El Cant de la Terra" i per una altra, la reflexiva, dramàtica i per què no, reivindicadora, sobre la naturalesa i la nostra relació amb ella en "El Crit de la Terra". Ens mostren la realitat dual en la qual vivim els mortals.

En la inauguració Traperho ens realitzarà una "performance" on mostra la seva creativitat. Artista inquiet i experimental, investiga en múltiples disciplines per descobrir diferents llenguatges d'expressió: pintura, dibuix, escultura, vídeo, instal·lació, teatralització són sistemes vàlids per comunicar, per transmetre la seva filosofia vital.

Ramon
Cardona

Comiat Ferran

La primera reacció, Ferran, és la de no voler parlar, d'aguantar el nus a la gola i guardar per dins el dolor que ens acorralla des de la trucada que no volíem sentir. Te n'has anat abans del matí, aquella hora de la nit en què la vida es desintegra en una sèrie d'imatges que passen i suren dins el casalot dels nostres somnis. Però ara ja hem plorat. Hem plorat molt, Ferran, per compensar també el molt que hem rigut junts. Perquè ets un dels nostres, un de la nostra colla, d'aquests que cada dos per tres transportem taules i cadires, a baix a la font, a la plaça del castell, al bosquet el dia de la mona. Ara ja hem plorat, Ferran, amb el matí potent de llum i ocells que revolen per sobre les teules llents de cal Talaveró, amb el campanar alterós que mai t'ha intimidat a tocar del pati on convidaves els teus amics. Som dels teus, i només ens bé de gust de parlar de tot el temps que hem passat plegats, del que hem gaudit, de la truita que feies amb la teva mà pausada, del teu humor incendiari, de les sobretauls on pujàvem el to de les discussions polítiques, dels maldecaps dels nostres adolescents. Ho saps molt bé. Quan de caràcter els hem transmès! Quants viatges cap a Tàrrrega per bressolar allò pel que donariem la vida! Segur que els haurem marcat per sempre, des que eren petits. Se t'assembla tant el teu fill!

Ja t'estem enyorant i enyorem totes les bromes que et dèiem a cada trobada. Que ets el millor excellerista, que ets el més ruïnós productor de cava, que ets l'editor més irreverent de totes les revistes "Torre" que es fan i es desfan, que ets el campió dels descreguts. I

Un cafè sol

Per a l'Isidre

No m'has servit el cafè de sempre. Me l'has servit tantes vegades que ja no calia demanar-te'l. Entrava al bar, ens saludàvem i ja em preparaves un cafè sol, tirant a dolç, com a mi m'agrada, com si fos un salmòdia més del matí, com un repetit ofici de tarda.

Avui amb la cullera he remenat una negror diferent, inquietant. No he notat l'aroma intens de torrat que només dóna el temps deixat al seu aire, sense detencions, de vegades lleuger, de vegades profund.

Avui he begut un cafè amargant, de fil-

després hi ha el que sabíem i no et dèiem, que ets l'home que amagaves també el dolor de la pèrdua prematura, que ets l'home que va saber refer la seva vida, que ets l'home que estimava i tenia projectes i ideals. Ens hem deixat enganyar a mitges i sense dir-t'ho. Hem après a mirar-te per l'objectiu amb què ens fotografia- ves i a veure en les petites escletxes que descuidaves la tàpia que portaves a dins, fràgil i insegura com la de tothom, amb les pors que s'arremolinen als peus com les fulles de tardor quan ets pare, quan ets espòs, quan encara ets fill. Oh Ferran, per què tardaves tant a obrir la porta quan tocàvem al timbre? Ens pensàvem que amb el teu posat tranquil podries aturar també el temps una miqueta més.

Costa tenir consol. A la nostra colla hi ha un munt de descreguts com tu i ens fa la sensació que algú ens ha volgut prendre el teu somriure sorneguer, la parsimònia del teu posat únic, la teva marca personal. Amb quin orgull en feies gala en forma de bolígraf verd a la butxaca! Ens agraden les gotes d'anís del mono de després de dinar i la ballaruga esbojarrada de cada cap d'any i els sopars aquí i allà en que apareixies com el druida d'aquesta colla tan original. Amb quina claredat veiem ara que t'estimem i que et trobarem a faltar. Ens atordeix la mort i volem refugiar-nos a corre-cuita en el record, en la desfeta de fruits secs i mistela, en el cava posat a refrescar, en les riallades escales amunt de cal Talaveró. Dóna'ns la mà, Ferran, per fer junts el tram que ens assignaran el proper 11 de setembre. Espera'ns, Ferran, cada dissabte d'inauguració a la galeria, a les 7 de la tarda. Allí hi serem tots.

tre de paper que obstrueix tot el nostre desig de viure, gota a gota, dia a dia. Avui tot el nostre petit món de milers de coses que s'aferran allí on ressona més fort el batec, ha quedat arraconat al calaix on llencem el marro, amb la memòria de tots els gestos recalcats durant anys. Sembla que tot plegat hagi durat només uns minuts, el temps de degustar un cafè, d'assaborir-ne el seu cos, un sabor, una essència espumada cada dia fins a l'infinit i de la qual sembla no quedar-nos-en res, un aroma intangible que se n'ha anat amb l'aire.

Joan
Fornsubirà
i Marsol

Al Ferran del teu amic Fonsi

Corre la pena de negre abissal,
lliure de trava, dels peus fins a dalt,
per sengles conductes secrets i amagats,
racons inconnexos de sobte trobats.

Pena mastego, pena m' empasso,
pena pateixo, respiro i concebo,
cap porus obert de pena no deixo,
quina pena quan aquesta pena sento.

Pena als cabells, pena als ullals,
pena també sobretot a les mans,
pena total, estesa, universal,
fins a la roba, a la mel i a la sal.

Ràbia ferotge, roent, primitiva,
neix de sobte exigent i altiva,
espessa revolta que a tots ens motiva.
El fàcil consol la ràbia elimina.

Ofusca la ment, encongeix el cor,
demana resposta iniciant el plor
silenci obtús d'Aquell qui no mor,
sàpiga Déu que aquí hi és exclòs.

Entre nosaltres mai no han valgut
la colla de mites que sempre han sigut

consol força inútil al Seu aixopluc,
mutisme covard del Déu més poruc.

Nostàlgia melosa ja ha començat,
records del pervindre i també del passat,
d'allò que va ser i del que no ha estat,
broma, somriure, paraula, amistat.

Emocionat adéu, enyorança, aflicció,
sospir, enyor, malenconia, contrició,
avui, parents i amics de variada condició,
restem a l'espera de la propera estació.

En què tal vegada com aquell qui no vol,
envoltats de preuats amics en estol,
on sigui, conscients, sense control,
tornarem a dansar al so d'un flabiol.

Àngels
Escolà

In Memoriam Ferran 1945-2013

Hola a tots i totes,

Tots els qui som aquí coneixíem en Ferran i el seu tarannà.

En aquests moments de dolor volem compartir aquest moment amb la seva família i que les nostres paraules serveixin de consol a tothom.

He tingut el privilegi de compartir l'experiència de 20 anys des de l'obertura de la casa de Cal Talaveró. En Ferran amb un esperit aventurer i progressista s'atrevia a portar l'art abstracte terres endins, més enllà de la gran ciutat. Va ser la vila de Verdú qui es va beneficiar d'aquesta galeria d'art, de la casa i de la família. El que va fer a la vida estava amarant d'una llum pròpia i una personalitat singular. Amb la recerca incansable dels diàlegs i dels camins que ens menen a la llibertat del poble que tant estimava. És aquesta llum la que ens dóna la força per continuar sense la seva presència i que ens

ajudarà a omplir la gran buidor que ens deixa, amb els projectes que ell hauria volgut assolir com el fet de compartir la terra lliure i plena d'art.

Imma
Estadella

Per a l'amic Ferran

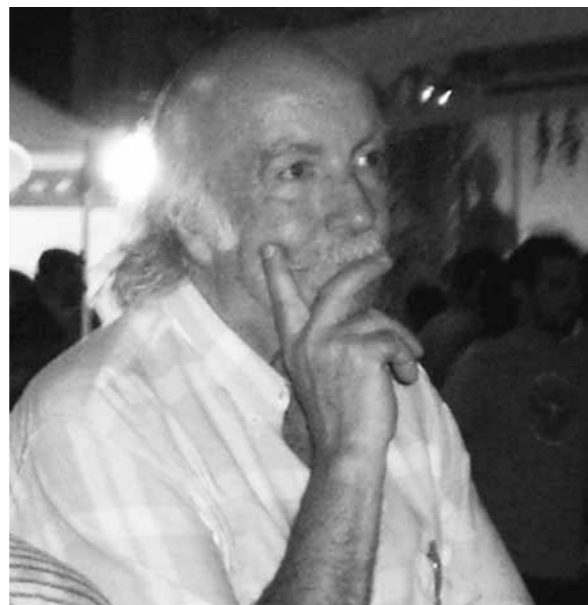
Verdú, 23 de juliol de 2013

I què es fa quan el sol s'apaga una mica més i una altra línia fina et queda dibuixada al cor en forma de pena, com tantes línies que dibuixa la vida, com tants colors foscos que deixen marca, línies que suaument van tacant el teu ser, com un pintor quan pinta la neta tela.

I què fem quan l'ànima és una font d'aigua tèrbola que embruta descaradament els dies que podrien ser i no són perquè sap emportar-se nedant fins l'últim fil de bona notícia.

I què fem quan l'aire quiet i calent et planta cara al matí i veus com lluita per esmicolar, sense pietat, el record que intel·ligentment ens porta la teva brisa de somriures irònics, la teva brisa de llibertat.

Per a tu plora avui la teva terra catalana, per a tu avui Ferran el cel és una mica més irònic, una mica més lliure.

Miquel
Millà

Benvolgut Isidre

Has estat una persona de tracte planer i amb bona relació amb tothom. La teva professionalitat i el teu tarannà t'han fet un home conegut i apreciat en els àmbits on t'has mogut i la prova ha estat l'elevat nombre de persones assistents a les teves exèquies; l'església de Verdú no podia encabir tothom. Has servit en llocs molt diversos, has ensenyat l'ofici de cambrer a molts joves, has organitzat la feina a moltes persones durant anys i anys, has estat el cap de colla. Tots els cambrers que han treballat amb tu podrien explicar mil coses sobre el teu bon fer professional. Però jo voldria parlar de dos aspectes concrets de la teva personalitat.

Durant aquests últims anys, ens hem vist en ocasions diverses, normalment per celebracions familiars, especialment les del nostre nét Guillem; i hem tingut ocasió de fer petar la xerrada sobre temes diversos. Un dels temes era la teva feina, a la qual t'havies dedicat des de l'adolescència; t'ho passaves bé servint, però també sabies gaudir dels partits del Barça, de la botifarra i de les pel·lícules; la teva videoteca és completíssima.

Vas saber reservar, també, junt amb la Dolors, un dia a la setmana per a la visita a Barcelona i a Molins per veure la Mireia, l'Oriol

i, sobretot, el Guillem. Has sabut espremer la joia de viure dedicat a la feina i a la família fins que Déu t'ha cridat, sense deixar-te arribar als seixanta anys. I de quina manera adoraves el Guillem! Sovint em comentaves com badaves i passaves estones i estones contemplant les seves fotos. En baixar al bar, el primer bon dia era per a ell, present en el calendari que l'Oriol i la Mireia li fan cada any i que vosaltres teniu al mostrador. Recordo, també, que, quan Guillem tenia mesos, ja m'explicaves amb un to de veu i uns ulls que reflectien una gran il·lusió, que ja et veies jugant amb ell a la plaça amb una pilota, amb una bicicleta... I efectivament, vas arribar a gaudir d'aquest plaer, malgrat quedessis cansat i potser esgotat perquè la vitalitat dels nens acaben aviat amb les energies dels avis.

Ara, des de la teva nova estada, tu el veuràs i el protegiràs; i el Guillem sentirà la teva presència i et veurà al cel a través d'una estrella i d'aquella manera que saben els nens més que els adults: a través de la seva fe i de la seva imaginació. L'amor a la feina i l'amor a la família han estat dos trets importantíssims de la teva personalitat.

Allà on siguis, Isidre, una abraçada del teu consogre.

Elisa
Ferrer
Elies

Avui parlem de ... Els vins del riu Corb

A les comarques de l'Urgell i la Segarra ha sorgit la iniciativa de crear l'associació **Vinyes, cellers i productors/es de les Valls del Riu Corb**.

Ha arribat la tardor, és temps de recollir el raïm de les vinyes que mostren tot el seu esplendor. Els ceps estan plens de llum i color. És el moment de recollir el fruit que durant tot l'any els pagesos de la zona han mimat curosament, per tal d'obtenir aquest fruit tan preuat, que no només s'utilitza com a fruita sinó també per fer-ne vins, caves i vinagres. El paisatge de les vinyes és únic a la vall del Corb i dibuixa una zona plena d'història, cultura, natura i tradicions.

La vila de Verdú ha acollit fa unes setmanes la Festa de la Verema i el Vi, que ha girat entorn del raïm, el vi i l'enologia: la Gran Piada, el concurs de piar raïm, l'esmorzar del veremador, les visites guiades als cellers, Mostra Gastronòmica de les Terres de Lleida, maridatges...

Creix l'interès pel món del vi, tot barrejant la gastronomia i els productes de qualitat per gaudir no tan sols de les delícies dels vins i caves sinó també dels productes de proximitat. Per l'opció de degustar sabors i textures diferents, unint el peculiar gust del vi amb els contrastos del formatge, dels embotits, de les postres o dels plats més elaborats, com el conill, la cassola de tros, el bacallà o els peus de porc.

Set cellers del territori, el producte dels quals gaudeix de la Denominació d'Origen Costers del Segre, s'han unit per sumar esforços per tal de donar a conèixer el món del vi i l'enologia tot promovent la cultura i la riquesa gastronòmica de la zona.

Homes i dones que cultiven la terra i que elaboren diferents vins amb la tipicitat que marca el seu clima, els sòls i les varietats plantades en aquesta subzona de la DO Costers del Segre.

Celler Petit Duran St. Martí de Maldà
www.petitduran.com
Vins blancs i vins negres ecològics

Cal Cabo Celler St. Martí de Maldà
www.calcaboceller.cat
Vins negres i vi rosat

Celler Cercavins Verdú
www.cellercercavins.com
Vins negres joves i de criança, vins blancs joves, vi rosat i vi escumós

Celler Casa Pardet Verdú
www.casapardet.com
Vins negres, vins blancs i vins espumosos orgànics

Celler l'Olivera Vallbona de les Monges
www.olivera.org
Vins blancs, vins negres, vins escumosos i vins dolços

Celler Analec Nalec
www.analec.cat
Vins negres, vins blancs, vins rosats i vins escumosos

Celler Comalats Ametlla de Segarra
www.comalats.com
Vins negres i vins rosats ecològics

Aquesta associació s'ha donat a conèixer a la Fira de Sant Miquel de Lleida on van presentar-la i va oferir un maridatge de vins amb embotits i altres productes.

Aquesta zona de la Vall del Corb és un paratge que convida a un descobriment lent i serè. Un viatge que esdevé descoberta exterior i experiència interior. Una bona oportunitat per gaudir del món del vi i l'enologia.

També hi ha la possibilitat de realitzar visites guiades i maridatges en aquests cellers prèvia reserva.

Aquesta iniciativa està impulsada pels mateixos empresaris dels cellers, el projecte Gustum del Consorci Leader Urgell Pla d'Urgell, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i el Fons Europeu Agrícola de Desenvolupament Rural.

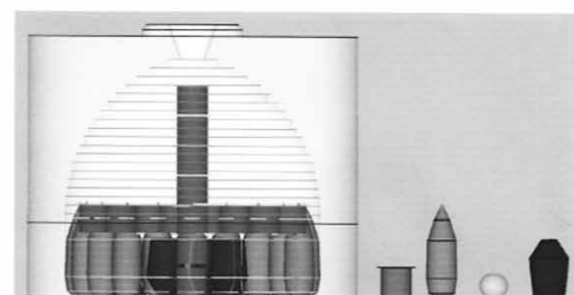
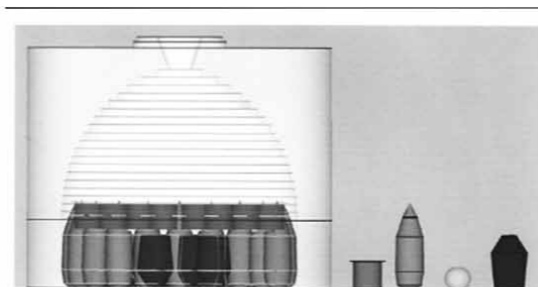
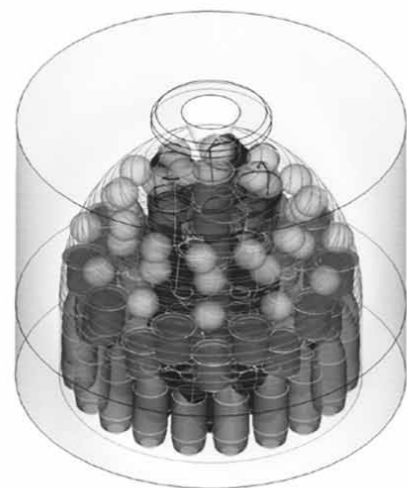
Ramon Cardona i Àngels Salcedo

El forn ibèric, a punt per coure ceràmica. "Que déu hi faci més que nosaltres."

El dissabte 19 d'octubre arqueòlegs i ceramistes de Verdú van ajuntar forces i experiència per omplir el forn ibèric de casa de l'Enric Orobitg amb 160 peces ceràmiques fetes per a l'ocasió. A la complexitat que suposa sempre omplir d'atuells ceràmics un forn tradicional aquí cal afegir-hi la desconexença encara de molts aspectes d'aquest ofici en època ibèrica. Ara el forn està ple i caldrà iniciar la cuita dintre de pocs dies.

La segona fase experimental del projecte del forn ibèric inclou la construcció de ceràmiques ibèriques per coure-les dins del forn. Amb aquest objectiu es va encarregar al taller Sambola de Verdú la rèplica de 160 peces

ibèriques. Es torneja una sèrie preferentment d'atuells grans per poder omplir el forn de la forma més fàcil i senzilla possible. L'envergadura d'aquesta iniciativa s'ha fet possible gràcies a les tres institucions que hi ha al darrere: Universitat de Lleida a través d' Recercaixa, Grup de Reconstrucció Històrica Ibercalafell de la Ciutadella ibèrica de Calafell i Centre d'Estudis Lacetans.

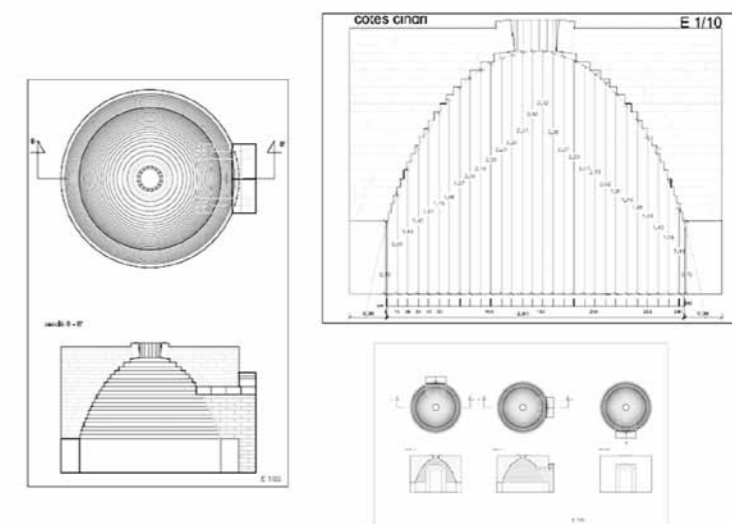

Piezas/Partes	Parrilla	p. media	p. alta	p. vuelta	Chimenea	TOTAL
Ànfora	20	10				30
Jarra cervecera	15	5		5		25
Jarra con asa			22	14		36
kalathos	10	10	5		7	32

del seu repertori habitual, amb les dificultats afegides de respectar els gruixos originals de les peces ibèriques i de retornejar en tots els casos cadascuna de les ceràmiques. Sense la seva aportació, la del ceramista Enric Orobitg i la de Josep Maria Turull no hauria estat possible arribar fins aquí. La disposició de les peces dins del forn s'ha fet després d'un estudi previ de capacitat del forn mitjançant programes de dibuix tècnic i arquitectura. A partir d'aquest estudi, s'ha pogut plantejar la millor càrrega amb la lògica que només dóna l'experiència dels terrissers de Verdú.

Un cop un forn està ple i s'encén, cap artesà pot estar completament segur dels processos que succeiran a l'interior d'aquesta immensa caldera. Per això els artesans de la localitat de Quart, a Girona, quan el forn estava ben tapat, feien el senyal de la creu i deien "Que déu hi faci més que nosaltres." Amb l'ajuda dels artesans de Verdú i la informació del registre arqueològic, el forn de Verdú entra en la fase definitiva. Per si de cas, alguns elements amb la funció d'amulet estan preparats.

Gemma Casteràs Aylón

Estudi d'arquitectura GM4

2013 ple de colors

Ja som a la tardor, però encara tenim un 2013 ple de colors així que aprofitem i tot i el fred que vindrà doneu calidesa a les vostres llars.

És l'any dels colors. Colors plens de vitalitat i alegria. Tonalitats dinàmiques i expressives barrejades amb altres de neutres creant combinacions úniques.

Els vermells energètics, els blaus turquesa, els grocs i verds ben estridents, els taronges amb tons corall... si els barrejem amb un fons blanc, es convertiran en els protagonistes indisputables de l'estança.

Estampats en teixits, en papers, en mosaics... Ratlles, flors, formes geomètriques... Tot val!

Quatre idees:

El corall és un color que capta la nostra atenció. Posat en els complements o en algun moble com una cadira, un sofà... aporta calidesa i alegria, destacant com a protagonista per la

seva intensitat. Sobretot amb un entorn molt neutre, si no no destacarà.

Combinar el verd amb el violeta, dóna contrast i complementació. El resultat és elegant, romàntic i divertit, en funció de la seva intensitat. Si ho combineu amb detalls metàl·lics li donareu un toc molt actual.

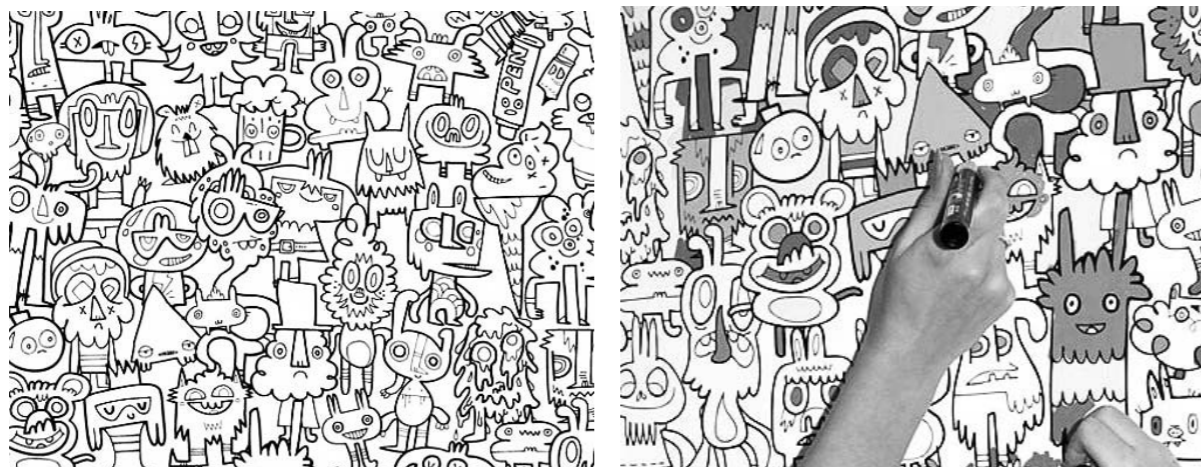
I finalment, una novetat: el blau índic. Hi ha una gran aposta pels blaus amb to violeta, blaus amb diferents tonalitats... combinat amb blancs i amb cítrics com el groc.

Si entreu a www.estudigm4.blogspot.com veureu alguns exemples per agafar idees.

Aquest any tot està permès! La qüestió és donar alegria a la llar amb colors ben vius.

Doneu vitalitat al blanc omplint-lo de cromatismes i textures!!!!

Animeu-vos i combineu colors en aquest empaperat infantil.

Manel Pont i Solsona

Aplec a la font

Aquest any hem celebrat el 50è aplec a la Font de Santa Magdalena i l'any 1968, aquestes parelles varen fer les ofrenes en la benedicció de la nova capella i en la inauguració junt amb les autoritats del monument a la sardana.

Les noies són:

Teresina Capdevila, Teresina Bellart, Paquita Guiu, Pilar Bertran, Dorotea Olivé i Teresina Roca.

Els nois són:

Josep M. Turull, Josep Herbera, Jaume Saumell, Joan Jové, Manuel Pont i Gabriel Martínez.

D'això en fa 45 anys.

Manel Pont

Record de Roma

Aquest any, que celebrem el 125è aniversari de la canonització de sant Pere Claver, és bo de recordar aquest grup de verdunins que el dia 18 de març del 1997 varen estar davant la tomba del papa Lleó XIII, que el va canonitzar l'any 1888, a la basílica de Sant Joan del Laterà a Roma.

Aquests verdunins són d'esquerra a dreta, començant per dalt,

Mn. Ramon Roca, Miquel Martí, Antoni Bellart, Antoni Torrent, M. Rosa Giralt, Ramon Rabinat, Neus Solé, Àngels Escolà, Maria Llobet, Marc Torrent, Paquita Roca i Dolors Miró.

Agenollats,

Maria Bellart, M. Teresa Queraltó, M. Carme Rovira, Flavià Pont i Francesc Solé.

Beatriu
Foguet
i Vidal

Sopa de lletres

Busqueu 12 bolets comestibles.

C	U	A	L	O	G	R	U	M	R
T	A	I	L	O	R	O	T	C	O
R	G	M	S	D	I	L	I	E	S
O	E	B	A	S	J	L	C	I	S
M	N	A	R	G	O	E	L	R	I
P	E	O	B	D	R	V	P	G	N
E	L	N	E	E	G	O	E	O	Y
T	L	R	P	A	J	R	C	L	O
A	F	C	A	R	L	E	T	A	L
P	E	U	D	E	R	A	T	A	D

Et falta algun número de Xercavins?

Contacta amb els membres de la junta o envia un correu a revistaxercavins@gmail.com.
Encara ets a temps de tenir els 56 números publicats.

Via Catalana

diversos
autors

CLÍNICA DENTAL

Dr. Juan Elías Pérez Vargas

Odontòleg col. 2255

*Promocions, Descomptes,
Pagament en 12 mesos
sense interessos*

TÀRREGA

GUISSONA

RX TELERADIOGRAFIA • IMPLANTS EN 12h. • ESTÈTICA DENTAL

www.clinicadentaltarregaguissona.com i també al **facebook**

Av. Onze de Setembre, 35 Tel. 973 551 114
25210 **GUISSONA**

C/ La Plama, 1, 1r 2n Tel. 973 313 294
25300 **TÀRREGA**